

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 33ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΕΡΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

ΜΙΑ ΧΟΥΝΤΑ ΕΧΕΙ ΚΑΘΗΣΕΙ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΒΕΡΚΟ ΜΑΣ

"Φίλε, αν ήταν ξεφεύγοντας απ' αυτόν τον πόλεμο να μέναμε για πάντα αγέραςτοι κι αθάνατοι, θα έμενα και εγώ πίσω. Όμως χίλιοι θάνατοι κρέμονται αδιάκοπα πάνω από τα κεφάλια μας. Δε μπορούμε ούτε να τρέξουμε μακριά τους, ούτε να τους αποφύγουμε. Πάμε λοιπόν."

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΑ (Ο Σαρπηδών απευθύνεται στο Γλαύκο που δειλιάζει πριν τη μάχη)

Βρίσκομαι στα όρια των ψυχικών και σωματικών αποθεμάτων μου, αυτός ο αγώνας παύει πια να φαντάζει μια κραυγή ελευθερίας και μέρα με τη μέρα γίνεται κραυγή απόγνωσης και περιφρόνησης.

Αφού κάποιοι θεωρούν τη φυσική μου υπόσταση τό-

σο ενοχλητική, έχουν κάθε δύναμη (όχι όμως βέβαια και δικαίωμα) να μου τη στερήσουν. Έκπληκτοι όμως θα ανακαλύψουν πως το ενδεχόμενο τέλος μου μπορεί να τους γίνει πολύ πιο ενοχλητικό.

Ο θάνατος είναι κάτι αναμενόμενο για όλους μας. Το σημαντικό όμως είναι το πώς πεθαίνεις. Και το ακόμα σημαντικότερο είναι το πώς έζησες. Και εγώ θέλω να πιστεύω πως και τα δύο θα τα κάνω μέχρι τέλους έτσι όπως πρέπει να γίνουν: πολεμώντας για όσα πίστεψα και αγάπησα.

Ελπίζω να ξαναειδωθούμε. Είναι η μόνη ειλικρινής ευχή που τώρα πια μπορώ να σκεφτώ.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ, 58η μέρα απεργίας πείνας

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Οι κοινωνικοί αγώνες συνεχίζονται...

Είναι, τελικά, πραγματικότητα, πως η τάξη έχει διασαλευτεί επικίνδυνα το τελευταίο καιρό. Το βλέμμα μας είναι ακόμη θολό από το νέφος των δακρυγόνων. Στα κόκκαλά μας μετράμε ακόμα ροπαλιές. Και οι καρδιές μας, σίγουρα σκοτωμένες για τους φυλακισμένους συντρόφους μας. Οι κοινωνικοί αγώνες όμως συνεχίζονται. Οι απεργιοί, οι άνεργοι, οι προσωρινοί, είναι ήδη σε θέση να καταλάβουν για ποιο πράγμα μιλάμε.

Σελ. 2

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Πόλεμος «χαμηλής έντασης»

Δολοφονίες, απαγωγές, βιασμοί βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη στη Chiapas και σ' αυτά πρέπει να προστεθούν ο βομβαρδισμός των ινδιάνικων κοινοτήτων με χημικά όπλα. Τις τελευταίες εβδομάδες το μεξικάνικο κράτος επιτίθεται ξανά με την κήρυξη ενός μόνιμου πολέμου «χαμηλής έντασης».

Σελ. 2

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Συλλογικά

★ Μετά την Αλαμπάμα και την Αριζόνα, η Φλόριντα εισήγαγε ξανά την καταναγκαστική εργασία στις φυλακές. Ο νόμος που ψηφίστηκε, εδώ και λίγους μήνες, εγκαινιάστηκε από κρατούμενους, οι οποίοι ντυμένοι στα μπλε με άσπρες ρίγες θα είναι δεμένοι ο καθένας ξεχωριστά με αλυσίδα μήκους 70 εκατοστών. Σε απόσταση 15 μέτρων δύο ένοπλοι φρουροί θα παρακολουθούν έχοντας εντολή να πυροβολήσουν εναντίον οποιουδήποτε προσπαθήσει να "δραπετεύσει". Ένας τρίτος φρουρός θα παρακολουθεί από μικρότερη απόσταση. Ο Τσάρλι Κριστ εμπνευστής του νέου νόμου λέει: το έγκλημα δεν είναι κάτι για το οποίο θα πρέπει κανείς να είναι υπερήφανος. Θέλουμε να ξέρουν οι άνθρωποι ότι εάν διαπράξουν ένα έγκλημα στη Φλόριντα θα εκτίσουν ποινή η οποία δεν θα είναι ευχάριστη.

★ Επανερχονται παλιές πρακτικές και απόψεις με σκοπό τον εγκλεισμό και την εξόντωση ανθρώπων που έχουν διαπράξει "αβόητες πράξεις" υπογραμμίζοντας με τραγικό τρόπο τον συντηρητισμό, την βαρβαρότητα και τον στρατιωτισμό των σημερινών κοινωνιών.

★ Ιδιωτικοποίηση των μεταλλείων του Σκαλιστήρη στο Μαντούδι με δέσμευση από τους νέους ιδιοκτήτες για 220 θέσεις εργασίας μετά από ενάμιση χρόνο. Με την επαναλειτουργία τους θα απασχολήσουν 50 εργάτες, ενώ αυτή τη στιγμή απασχολούνται 200 άτομα. Πρόκειται για μια ακόμα επένδυση με στόχο την "αύξηση των θέσεων εργασίας". Η συνεισφορά των τοπικών κοινοτήτων εξαγοράζεται με την "δωρεά" μερικών σεληνιακών εκτάσεων και οι άνεργοι της βόρειας Εύβοιας να προσποθούν να τη βγάλουν με επιδόματα ανέργων, σεμινάρια του Ο.Α.Ε.Δ., ξύλευση του δάσους ("ας είναι καλά εκείνη η ευλογημένη πυρκαγιά"), ρετσίνι απ' τα άκαυτα, άντε και καμία ελιά. Και ο χειμώνας προβλέπεται βαρύς...

★ Δήλωση αγανακτισμένου προέδρου του ΣΤ Τριμελούς Πλημμελειοδικείου της Αθήνας σε μια στημένη δίκη: "Μα είναι δυνατόν; Τι θα πει τυχερά είναι αυτά; Να κάσουμε τότε να περιμένουμε το επόμενο θανατηφόρο ατύχημα". Κάπως έτσι αθώωθηκαν οι μηχανικοί της PETROLA για τη δολοφονία τριών εργατών και τον τραυματισμό δεκαεννέα την 1/9/1992 στην Ελευσίνα και κάπως έτσι αυτή η εταιρεία συνεχίζει να σκοτώνει καθημερινά ολοκληρώνοντας το έργο της καταστροφής στο Θριάσιο Πεδίο.

★ Και ανακάλυψε ξαφνικά η κοινωνία των media ότι 251 πολίτες, λέει, παρακολουθούνται ως ύποπτοι για "τρομοκρατικές ενέργειες". Μπα, υπάρχουν ακόμα φάκελοι; Γίνονται ακόμα παρακολουθήσεις; Για ρωτήστε με ποιο κριτήριο έγινε ο διαχωρισμός των 137 από τους 504 συλληφθέντες του Πολυτεχνείου: με βάση το φάκελο τους στην Ασφάλεια που αν μη τι άλλο καταδεικνύει ότι οι παρακολουθήσεις όχι απλά συνεχίζονται, αλλά γίνονται το βασικό στοιχείο δίωξης όσων επιμένουν να αντιστέκονται.

★ Από γράμμα αναγνώστη: Ποια είναι η διαφορά μεταξύ του «ΑΛΦΑ» και του «ΠΡΙΝ»; Μα, στο «ΠΡΙΝ» τα εργατικά γράφονται από φοιτητές. Στο «ΑΛΦΑ», τα φοιτητικά γράφονται από εργάτες!

PAX AMERICANA στα Βαλκάνια

ΥΣΤΕΡΑ από πολυήμερες συνομιλίες στο Ντέιτον του Οχάιο οι πρόεδροι της Σερβίας, Βοσνίας και Κροατίας κατέληξαν σε συνολική συμφωνία ειρήνης. Οι βασικοί όροι της συμφωνίας περιλαμβάνουν τα εξής:

α) Η Βοσνία διατηρείται ενιαίο κράτος που θα αποτελείται από δύο μέρη: την Κροατομουσουλμανική ομοσπονδία που θα ελέγχει το 51% του εδάφους και τη σερβική Δημοκρατία της Βοσνίας που θα ελέγχει το υπόλοιπο 49%.

β) Η πρωτεύουσα Σεράγεβο παραμένει ενιαία υπό την κυβέρνηση της Ομοσπονδίας Μουσουλμάνων-Κροατών. Οι Σέρβοι υποχρεώνονται να υποχωρήσουν από τις περιοχές γύρω από το Σεράγεβο.

γ) Θα υπάρξει κεντρική κυβέρνηση που θα προκύψει με "ελεύθερες εκλογές" υπό διεθνή εποπτεία. Δηλαδή πολίτευμα: αστική "δημοκρατία".

δ) Τα άτομα που έχουν κατηγορηθεί για "εγκλήματα πολέμου" θα εξαιρεθούν από την πολιτική ζωή.

ε) Διακοπή των οικονομικών κυρώσεων κατά της Νέας Γιουγκοσλαβίας και του εμπάργκο πώλησης όπλων κατά της Βοσνίας. Ηδη αυτά έχουν εγκριθεί από τον ΟΗΕ.

στ) Θα αναπτυχθεί "ειρηνευτική" δύναμη 60.000 ανδρών υπό τη διοίκηση του ΝΑΤΟ. Τα υπόλοιπα σημεία της συμφωνίας διευθετούν λεπτομέρειες του εδαφικού καθεστώτος.

Για ποιους χτυπά η καμπάνια

Πρόκειται για μια ειρήνη ντροπής για τους λαούς των Βαλκανίων όπως επισημάνθηκε και στο κείμενο "Εξω οι ιμπεριαλιστές από τα Βαλκάνια" (23ο φύλλο του Αλφα). Η οδός επιβολής της ειρήνης αυτής που εγκαινιάστηκε με τους κτηνωδείς Νατοϊκούς βομβαρδισμούς εναντίον των Σερβοβόσνιων, τώρα ολοκληρώνεται διαμέσου των διπλωματικών και πολιτικών καναλιών. Οι Βορειοαμερικάνοι στρατοκράτες στα πλαίσια μιας παγκόσμιας "επίθεσης ειρήνης" που εξαπολύουν, προσπαθούν να κλείσουν μια ακόμα εστία συρράξεων, όπως έπραξαν με τη συμφωνία ειρήνης Ισραήλ - ΟΑΠ και όπως διατυμπανίζουν ότι θα πράξουν για το Κυπριακό και τις Ελληνοτουρκικές σχέσεις (που αποτελούν πεδίο δυνητικής σύρραξης). Οι εμπόλεμες πλευρές - αλλά κυρίως οι Σέρβοι με μοχλό πίεσης το οικονομικό εμπάργκο εναντίον τους - σύρθηκαν προς τις συνομιλίες αυτές και τη συμφωνία ειρήνης από τους Βορειοαμερικάνους κυρίαρχους ώστε να επιβάλει η Νεοταξική βαρβαρότητα στα Βαλκάνια.

Οι όροι τους οποίους προσπαθεί να επιβάλει η PAX AMERICANA στα Βαλκάνια είναι οι εξής:

α) Η δημιουργία ενός κράτους προτεκταράτου όπως αυτό της Βοσνίας, του οποίου η εύρυθμη και δημοκρατική λειτουργία θα απορρέει το πεδίο πολιτικής εμπλοκής και παρέμβασης στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων για τους Βορειοαμερικάνους κυρίαρχους πρωτίστως και για τους Βορειοευρωπαϊκούς οπαδούς τους δευτερευόντως. (Βλέπε δόση της εποπτείας για δημοκρατικές εκλογές κλπ.).

β) Αναβάθμιση των όπλων κυρίαρχας των διεθνών πνευματικών εξουσιών (αφεντικά, πολυεθνικές, στρατοκράτες) και επίθεση εναντίον στις κοινωνικές αντιστάσεις διαμέσου της νέας διαμορφούμενης πολιτικοστρατιωτικής τάξης και κυρίως διαμέσου των Νατοϊκών στρατών κατοχής των 60.000 ανδρών (στον οποίο αξίζει να σημειωθεί θα συμμετέχει και η Ελλάδα). Αυτός ο στρατός αποτελεί το χειρότερο προηγούμενο για τους λαούς και το καλύτερο όπλο των αφεντικών για τους πολιτικοστρατιωτικούς σχεδιασμούς τους, στην προσπάθειά τους να επιβάλουν τους πιο δυσμενείς όρους για τους καταπιεσμένους των Βαλκανίων, στη διεξαγωγή του κοινωνικού και ταξικού πολέμου. Η συνταγή αυτή μπορεί να επαναληφθεί και σε άλλες εστίες πολέμου, όπου βέβαια το επιτρέπει η ισορροπία οικονομικού - πολιτικού κόστους - στρατιωτικής αναγκαιότητας, έτσι ώστε να οδηγηθούμε σε μια άνευ προηγουμένου διεθνή διάχυση της πολιτικοστρατιωτικής ηγεμονίας του ΝΑΤΟ και των Αμερικάνων.

γ) Ανοίγματα αγορών, πρόωπη επενδύσεων και οικονομική διείσδυ-

ση των πολυεθνικών, αν τελικά επικρατήσει η ειρήνη. Δηλαδή μετά την πολιτικοστρατιωτική ηγεμονία σειρά θα έχει η επιβολή της οικονομικής, έτσι ώστε να μεταβληθούν οι λαοί της πρώην Γιουγκοσλαβίας - και όχι μόνο - σε μια άμορφη μάζα φουρκάρων που θα κάνουν τα πάντα για την επιβίωση, φτηνή εργατική δύναμη και πειθήνιοι καταναλωτές, ζώνες τριτοκοσμικών μοντέλων μέσα στην Ευρώπη. Ακόμα ένα δίπολο ανάπτυξης - υποανάπτυξης, πλούτου - φτώχειας θα τεθεί σε λειτουργία για τη διαίωσή του καπιταλισμού, για να "τραφεί το κτήνος" όπως λένε οι εξεγερμένοι του Μεξικάνικου Νότου.

Όμως όλα αυτά αποτελούν τα σχέδια και τις μεθοδεύσεις των κυρίαρχων. Τίποτα δεν βεβαιώνει πως θα επιβληθούν τελικά στην πράξη. Ηδη έχουν εκδηλωθεί οι πρώτες αντιστάσεις στη συμφωνία ειρήνης. Οι αντιστάσεις των Σερβοβόσνιων επικεντρώνονται στην απόφαση που θέλει το Σεράγεβο ενιαία πόλη υπό τον έλεγχο της κεντρικής διοίκησης των Μουσουλμάνων και απαιτεί να αποχωρήσουν από τις περιοχές γύρω από το Σεράγεβο (περιοχές στρατιωτικής αλλά και οικονομικής - 1/3 της σερβοβόσνιακής βιομηχανίας - σημασίας). Αντιστάσεις παρατηρούνται και αναμεταξύ των Κροατών και Μουσουλμάνων για την επιστροφή κάποιων εδαφών στους Σέρβους. Οι εσωτερικές αντιπαλοότητες και συγκρούσεις συμπεραίνουν αναμεταξύ των εμπόλεμων πλευρών, το γεγονός ότι ο Μιλόσεβιτς δεν μπορεί να ασκήσει πλήρη έλεγχο πάνω στους Σερβοβόσνιους, που αντιπληθύνονται στη συμφωνία όπως και στην εγκατάσταση των Νατοϊκών στρατευμάτων κατοχής, επιφύλασσον ένα ζοφερό και αβέβαιο μέλλον για τη συμφωνία ειρήνης. Πολλοί πιστεύουν πως την Άνοιξη θα αρχίσουν πάλι οι συγκρούσεις.

Ενάντια...

Στην παρούσα φάση της εξέλιξης του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία, οι προλετάριοι των Βαλκανίων δεν έχουν άλλη επιλογή από την έμπρακτη εναντίωσή τους στην επιβολή της PAX AMERICANA και κυρίως στην εγκατάσταση των Νατοϊκών στρατευμάτων κατοχής.

Ειδικά στην Ελλάδα, οι αντιστεόμενοι ζούμε μια άλλη εφιαλτική πραγματικότητα, αυτή του ξεδιπλώματος μιας πρωτοφανούς κρατικής καταστολής (βλέπε γεγονότα Πολυτεχνείου και όχι μόνο) αλλά με όρους κυριαρχίας κατά πολύ υποδεεστερούς σε σχέση με αυτούς που θέλουν να επιβάλουν οι κυρίαρχοι στα ταξικά αδελφία μας στην καρδιά των Βαλκανίων. Η έκβαση του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία θα επηρεάσει την εξέλιξη του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, όχι μόνο σ' όλη τη Βαλκανική χερσόνησο, αλλά και παγκοσμίως. Θα πρέπει λοιπόν στην Ελλάδα οι αντιστεόμενοι να σταθίσουμε τις νέες αυτές συνθήκες στο κορυφαίο αυτό ζήτημα για τα Βαλκάνια, που ούτως ή άλλως μας αφορά όλους και να μελετήσουμε και να δημιουργήσουμε τους όρους για τη συγκρότηση κοινωνικών μετώπων και αγώνων ενάντια στην εγκατάσταση των Νατοϊκών στρατευμάτων κατοχής, ενάντια στην ελληνική συμμετοχή σ' αυτά και ενάντια στην εγκατάσταση και λειτουργία των Νατοϊκών Στρατηγείων στη Λάρισα και τη δύναμη ταχείας επέμβασης στη Θεσσαλονίκη, που μεγιστοποιούν την εμπλοκή και συμμετοχή της Ελλάδας στη νεοταξική βαρβαρότητα. Ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση στην Ελλάδα περνάει και μέσα από την κοινωνική αλληλεγγύη στα ταξικά αδελφία μας των Βαλκανίων, και την επίθεση ενάντια στη Νέα Τάξη.

Δ.Α.

"ΕΔΩ ΣΤΟ ΠΕΡΑΜΑ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΜΑ"

ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΛΟΓΙΑ του λαϊκού τραγουδιού εκφράζουν με τον πιο αληθινό τρόπο την κατάσταση που επικρατεί στην κοινωνία του Περάματος και ιδιαίτερα σε αυτούς που εργάζονται, ή καλύτερα αναζητούν εναγώνια το μεροκάματο μιά και η ανεργία έχει φτάσει στο απροχώρητο στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη.

Και μέσα σε αυτό το κλίμα έρχεται

να προστεθεί ένα ακόμα εργατικό ατύχημα - δολοφονία, θυσία στο βωμό του συστήματος της ανισότητας και της εκμετάλλευσης, ενώ ήδη άλλοι έξι εργάτες έχουν σκοτωθεί μέσα στο '95 στη ζώνη.

Ο 27χρονος εργάτης Ε. Αλεξανδράκης σκοτώθηκε το απόγευμα της προηγούμενης Δευτέρας πέφτοντας από 21 μέτρα ύψος, ενώ δούλευε χωρίς να υπάρχουν τα στοιχειώδη μέτρα προστασίας. Όπως καταγγέλλουν οι συνάδελφοί του το ασθενοφόρο έκανε να έρθει μισή ώρα, οι υπεύθυνοι του συνεργείου είχαν εξαφανιστεί τελείως, ενώ στη ζώνη δεν υπάρχει ούτε σταθμός πρώτων βοηθειών ούτε καν νοσοκομειακό αυτοκίνητο. Αλλά ποιός άλλωστε θα ασχοληθεί με έναν νέο εργάτη που πεθαίνει στο Πέραμα όταν όλοι ασχολούνται με το θέμα της υγείας του πρωθυπουργού; Εκεί το ιατρικό ενδιαφέρον περισσεύει, ενώ στην άλλη περίπτωση ο θάνατος του εργάτη μέσα στα πλαίσια του κεφαλαιοκρατικού συστήματος είναι κάτι φυσικό. Έτσι και αλλιώς ένα ποσοστό

απωλειών είναι γεγονός πάντα δικαιολογημένο.

Η απάντηση των εργατών στη ζώνη ήταν άμεση, με 24ωρη απεργία και πορεία στο υπουργείο εμπορικής ναυτιλίας, όπου βροντοφώναξαν "με αγώνες τιμάμε τους νεκρούς μας". Και όσο και αν αυτή η κινητοποίηση ήταν καθοδηγούμενη αποτελεί στοιχείο έμπρακτης ταξικής αλληλεγγύης και δείχνει την οργή και την αγανάκτηση που επικρατεί στη ζώνη του Περάματος όπου η κατάσταση έχει φτάσει σε οριακά σημεία. Πρόσφατα είναι τα γεγονότα του Πειραιά όπου εργάτες βρέθηκαν αντιμέτωποι με την κρατική τρομοκρατία και αντιπαρατέθηκαν δυναμικά. Και είναι πολύ πιθανό σύντομα η οργή να μετατραπεί σε αντίσταση και αγώνα, γιατί τα προβλήματα στη ζώνη όχι μόνο δεν πρόκειται να λυθούν, αλλά το σίγουρο είναι ότι θα εξυνθούν.

Και τότε θα πρέπει να είμαστε όλοι παρόντες και αλληλέγγυοι.

Τ.Α.

ΟΤΑΝ ΟΛΑ Τ'ΑΜΑ ΣΤΑΜΑΤΟΥΝ...

...Η DURACEL ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ

ΤΟΥ ΛΕΑΝΔΡΟΥ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ. ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Εκδηλώσεις...

★ Αυτό το Σάββατο, 9 Δεκέμβρη, από τις 11.00μμ. θα ξεκινήσει εκδήλωση-συναυλία στον αναρχικό απργό πείνας Κώστα Καραρέμα, στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων.

★ Την ίδια μέρα, η «Πρωτοβουλία ενάντια στην κρατική καταστολή» στην Καβάλα διοργανώνει εκδήλωση-συζήτηση με θέμα "Πολυτεχνείο '95 - Η σημασία του σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο". Η εκδήλωση θα αρχίσει στις 7.00μμ. και θα πραγματοποιηθεί στο αμφιθέατρο του ΤΕΙ Καβάλας.

★ Την Κυριακή 10 Δεκέμβρη, η Πρωτοβουλία ενάντια στην κρατική καταστολή στη Θεσσαλονίκη διοργανώνει συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 3 φυλακισμένους απεργούς πείνας έξω από τη φυλακή των Διαβάνων. Η αρχική συγκέντρωση καλείται στις 10.30πμ. μπροστά από την Αρχιτεκτονική.

Εκπαίδευση ή ελευθερία; ...Ελευθεριακή εκπαίδευση

Ο αριθμός των αναλφάβητων δεν έχει αλλάξει. Απλώς οι αναλφάβητοι ξέρουν πια να διαβάζουν και να γράφουν... (Χόρχε Λουί Μπόρχες)

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ του Γαλλικού Μάη, ίσως αυτό που συνοψίζει την κριτική της εκπαίδευσης, είναι ότι: "Το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος". Και δεν θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά, μια και κάθε εκπαιδευτικό σύστημα είναι και παιδί της κοινωνίας η οποία το δημιουργεί. Έτσι επιφορτίζεται να διαιωνίζει και τον μύθο αυτής της κοινωνίας, δημιουργώντας -ή έστω διαωρίζοντας- με την σειρά του την κοινωνία που το παρήγαγε.

Κάτω από αυτό το πρίσμα μπορούμε να δούμε το σχολείο, με την μορφή που το ξέρουμε σήμερα να εμφανίζεται γύρω στα μέσα του 18ου αιώνα μέσα από το πρότυπο του Λάνκαστερ. "Ο Λάνκαστερ επεξεργάστηκε ένα περίτεχνο κώδικα αμοιβών και ποινών μεταξύ των οποίων και το περιβόητο "κούτσουρο". Ένα κομμάτι ξύλου που ζύγιζε περίπου δύο με τρία κιλά και το οποίο τοποθετούνταν στο λαιμό του παιδιού που θεωρούνταν ένοχο (για πρώτη φορά) ανάμεικτος ή χωρίς άδεια ομιλίας. Με την παραμικρή κίνηση του τιμωρημένου το "κούτσουρο" λειτουργούσε σα νεκρό φορτίο πάνω στο λαιμό του. Σύμφωνα με τον Λάνκαστερ, ο κώδικας όσο σοβαρότερος ήταν το παράπτωμα τόσο αυστηρότερη και πιο βάρβαρη ήταν η ποινή: οι χειροπέδες, το λεγόμενο "καρβάνι", ο μεσαιωνικός "κλοιός", το μαστίγωμα και οπωσδήποτε το "κλουβί". Αυτό το τελευταίο ήταν ένα τσουβάλι ή ένα καλάθι στο οποίο τοποθετούνταν οι ένοχοι για σοβαρότερα παραπτώματα και το οποίο το κρεμούσαν από το ταβάνι της σχολικής αίθουσας.

Ήταν ένα εκπαιδευτικό σύστημα προσαρμοσμένο απόλυτα στην βιομηχανική βαρβαρότητα της εποχής του, στην αυταρχικότητα και την βίαιη επιβολή.

Όμως οι καιροί άλλαξαν και μαζί με τους καιρούς και το σχολείο. Από το κράτος πυγμής περνάμε στο "κράτος πρόνοιας" ένα κράτος που επιβάλλεται λιγότερο με την βία και περισσότερο με την συναίνεση, που ενώ γίνεται περισσότερο ολοκληρωτικό επιβάλλοντας όλο και πιο βαθιά την κυριαρχία του, σε όλο και περισσότερους τομείς της ζωής μας - προσπαθεί να φαίνεται όλο και πιο αθώο. Η δικτατορία των θεσμών, της χειραγώγησης και της γραφειοκρα-

τικοποίησης απαιτεί ένα σχολείο όπως το ξέρουμε σήμερα.

Μπορούμε να υποστηρίξουμε σήμερα ότι: "τα σχολεία είναι ουσιαστικά ίδια σε όλες τις χώρες, είτε αυτές είναι φασιστικές είτε δημοκρατικές είτε σοσιαλιστικές, είτε φιλικές είτε φτωχές. Η ομοιομορφία του σχολικού συστήματος μας αναγκάζει να αναγνωρίσουμε την παγκόσμια ομοιομορφία του μύθου, του τρόπου παραγωγής και των μεθόδων κοινωνικού ελέγχου παρά την πληθώρα των μυθολογιών στις οποίες βρίσκεται εκφρασμένη ο μύθος αυτός."

Η βαρβαρότητα όμως δεν υπήρξε ποτέ μόνη. Ο άνεμος της αμφισβήτησης φυσάει αιώνια πάνω απ' το τέλμα της εξουσίας, φέρνοντας νέες ιδέες και πάνω απ' όλα μετατρέποντας "τες σε πράξη". Ένας ολόκληρος κόσμος οραματίστηκε και προσπάθησε να πραγματοποιήσει μια "άλλη εκπαίδευση".

Ξεκινώντας απ' τα πιο πρωταρχικά, από την "προσχολική ηλικία" του παιδιού, ένα ολόκληρο ρεύμα αναπτύχθηκε το οποίο στην πορεία του ενάντια στην "υπερδύσηση" (υπερβολική δόμηση) του αστικού περιβάλλοντος, έστρεψε την κριτική του ενάντια στις "παιδικές χαρές" οι οποίες στην ουσία τους δομούν το ίδιο το παιχνίδι αντί να αφήσουν την φαντασία των παιδιών να εκφραστεί ελεύθερα. Δημιουργήθηκαν έτσι οι "ελεύθερες παιδικές χαρές", μέρη τα οποία αντί για τις κλασικές κού-

νιες και τουσλήθρες (για τις οποίες τα παιδιά πάντα βρίσκουν διαφορετικούς τρόπους χρήσης) υπήρχαν απλά υλικά (ξύλα κλπ.) με τα οποία τα παιδιά μπορούσαν να φτιάξουν ότι ήθελαν.

Η κριτική της εκπαίδευσης εξαπλώθηκε μέχρι και την "τρίτη ηλικία". Ο Freire έφτιαξε ένα σύστημα εκμάθησης για αναλφάβητους. Το σύστημα αυτό περιστρεφόταν γύρω απ' τους ίδιους τους αναλφάβητους και τις ανάγκες τους. Δείχνονταν στους αναλφάβητους φωτογραφίες που απεικόνιζαν σκηνές από την καθημερινή τους ζωή (αγροτική ή εργοστασιακή) και τα προβλήματα της (φτώχεια, αλκοολισμός κλπ.) και προτρέπονταν να συζητήσουν μεταξύ τους για τις φωτογραφίες. Μέσα απ' αυτές τις κουβέντες δημιουργούνταν και ένα κειμενάκι το οποίο χρησιμοποιούνταν για εκμάθηση. Το σύστημα αυτό λειτουργούσε σε δύο βάσεις, απ' τη μία οι αναλφάβητοι μάθαιναν να γράφουν και να διαβάζουν και απ' την άλλη βοηθούσε να συνειδητοποιήσουν πια ήταν η θέση τους στην κοινωνία, τα προβλήματα τους και τις αιτίες αυτών, να αναπτύξουν δηλαδή κατά κάποιον τρόπο μια ταξική συνείδηση.

Ανάμεσα όμως σ' αυτές τις δύο ηλικίες και ειδικότερα στην ηλικία όπου όρα το αστικό σχολείο, είναι που τροφοδοτήθηκε η κύρια δραστηριότητα των περισσότερων πειραματιστών. Εκεί αναπτύχθηκε μια πληθώρα διαφορετικών πειραμάτων με με-

γάλη ποικιλία τρόπων λειτουργίας.

Το Σάμερχιλ του Νιλ (ίσως το πιο γνωστό), το σχολείο της οδού Βιτρύβ και αρκετά άλλα έθεσαν τις βάσεις για τέτοια εγχειρήματα. Προσέφεραν δείχνοντας τις δυνατότητες αλλά και τους περιορισμούς τέτοιων πρακτικών.

Άρχεται από διαφοροποιήσεις ορισμένα κοινά σημεία μπορούν να εντοπιστούν στην πλειονότητα αυτών των "πειραματισμών". Η Γενική Συνέλευση, χώρος συζήτησης και επίλυσης των περισσότερων προβλημάτων με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και απόλυτη ισότητα μεταξύ όλων των συμμετεχόντων, αποτέλεσε στα περισσότερα ένα από τα βασικότερα διαφοροποιήσιμα στοιχεία τους από το αστικό σχολείο. Η απουσία υποχρεωτικών παρουσιών, εξετάσεων και τιμωριών αποτέλεσαν επίσης σημαντικά στοιχεία, αν και δυστυχώς στις περισσότερες περιπτώσεις αποτέλεσαν την μοναδική αλλαγή στη διαδικασία του μαθήματος. Σε κάποιες περιπτώσεις η δομή του πομπου-δέκτη στην διαδικασία της μάθησης καταρρίφθηκε και ομάδες εργασίας φτιάχτηκαν ώστε να λειτουργήσουν μεταξύ τους οι "μαθητές" σαν συνοδοιπόροι στην αναζήτηση της γνώσης.

Το σημαντικότερο πάντως λάθος στο οποίο έπεσαν τα περισσότερα είναι ότι είδαν την ύπαρξή τους έξω από την κοινωνία πράγμα που δεν λειτουργούσε. Ακόμα κι όταν μόρε-

σαν σταδιακά να εξαφανίσουν την σχιζοφρένεια των παιδιών που ήταν αναγκασμένα να ζουν σε δύο "κόσμους" ταυτόχρονα, έναν καταπιεστικό όπου η ύπαρξή τους δεν είχε καμία σημασία και έναν ελευθεριακό όπου η άποψη του έχει νόημα, δεν μπόρεσαν να ξεπεράσουν οικονομικά ή και θεσμικά προβλήματα. (Το περίφημο Σάμερχιλ ήταν ένα σχολείο με δίδακτρα που μπορούσαν να τα αντέξουν μόνο εύπορες οικογένειες).

Η σημαντικότερη πάντως ήτα τους ήταν όχι το κλείσιμο κάποιων αλλά η μοίρα που το σύστημα επιφύλασσε για οτιδήποτε ζωντανό: η αφομοίωση. Το σύστημα χρησιμοποίησε το ίδιο ένα μέρος αντιαυταρχισμού ώστε να μπορέσει να ξεπεράσει εν μέρει την κρίση του εκπαιδευτικού συστήματος.

Το δίδαγμα που μπορεί να βγει απ' αυτή την ιστορία είναι ότι ένα "ελεύθερο σχολείο" δεν μπορεί να υπάρξει μέσα σ' αυτή την κοινωνία. Μπορεί να υπάρξει μόνο σε μια άλλη κοινωνία ή τουλάχιστον μέσα σ' ένα κίνημα που αγωνίζεται γι' αυτήν. Ένα κίνημα που δεν ενδιαφέρεται μόνο για ένα διαφορετικό σχολείο, αλλά πάνω απ' όλα για μια διαφορετική κοινωνία και για την διάλυση (μεταξύ άλλων) του διαχωρισμού μεταξύ ζωής και μάθησης σαν ξεχωριστές διαδικασίες. Για την διάχυση της εκπαιδευτικής διαδικασίας μέσα στην ίδια την ζωή.

N.K.

ΤΡΙΤΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΗ, ΑΙΓΑΝΗ ΛΑΡΙΣΑΣ

Υπό κατοχή...

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 200 ΕΝΣΤΟΛΟΙ τρομοκράτες περικυκλώνουν και πολιορκούν ασφυκτικά την Αιγάνη της Λάρισας απαγορεύοντας την είσοδο και την έξοδο κατοίκων και επισκεπτών στο χωριό, με απώτερο σκοπό να εμποδίσουν ειρηνική διαμαρτυρία των κατοίκων του χωριού.

Οι ένστολοι τρομοκράτες "μπλόκαρ" όλους τους δρόμους, τις διόδους ακόμα και τα μονοπάτια από και προς το χωριό, ώστε να αποκλείσουν την Αιγάνη από τον "έξω κόσμο". Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν επέτρεψαν ούτε στον ταχυδρόμο να περάσει στο χωριό για να επιδώσει

τα γράμματα και να πληρώσει τους συνταξιοδότες.

Γιατί όλα αυτά; Το 1927 αγοράζουν με συμβόλαιο από τοιφικάδες της περιοχής τα κτήματα τους και το 1995 το υπουργείο οικονομικών βγάζει απόφαση με την οποία καλούνται να πληρώσουν το 1/3 της σημερινής αγοραίας τιμής για να κρατήσουν τα κτήματά τους. Οι κάτοικοι ζητούν να αποσυρθεί η απόφαση του υπουργείου και δέχονται να πληρώσουν ένα συμβολικό τίμημα για να λυθεί οριστικά το ιδιοκτησιακό καθεστώς της περιοχής. Η πρώτη κινητοποίηση έγινε στις 29 Νοεμβρίου με δίωρο αποκλεισμό της εθνικής οδού (οπότε

είχαν συλληφθεί 5 άτομα). Η δεύτερη είχε αποφασιστεί για την Τρίτη 5 Δεκέμβρη και σκόπευαν να παρατάξουν τα τρακτέρ τους κατά μήκος της εθνικής οδού Αθηνών-Θεσσαλονίκης (χωρίς να την αποκλείσουν πράγμα για το οποίο είχαν προειδοποιήσει). Το αποτέλεσμα βέβαια ήταν η καινούρια κατοχή από τους πραιτωριανούς του Δ' Ράιχ. Οι αγανακτισμένοι κάτοικοι... δραπετεύσαν από το χωριό τους από μονοπάτια και επιχειρήσαν να κατευθυνθούν προς το οδόστρωμα της εθνικής οδού. Αμέσως οι άνδρες των ΜΑΤ έπεσαν πάνω τους και άρχισαν να ξυλοκοπούν αδιακρίτως με αγριότητα. Η απρόκλητη και βόναυση επίθεση των γενίτσαρων είχε ως αποτέλεσμα να τραυματιστούν αρκετοί κάτοικοι. Ένας εξ' αυτών ο Β. Χριστοδούλου, μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο Λάρισας κι ενώ οι γιατροί του συνέστησαν παραμονή στο σπίτι συνελήφθη έξω από το νοσοκομείο. Μαζί με άλλους τέσσερις συλληφθέντες οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα υπηρεσίας με τις κατηγορίες "παράνομη στάθ-

μευσης" (παράνομη στάθμευση ανθρώπων) και της "παρακώλυσης συγκοινωνιών" και θα οδηγούνταν στο αυτόφωρο την Πέμπτη 7 Δεκέμβρη.

"Παλεύουμε για το δικίο μας και βρίσκουμε μπροστά μας τα ΜΑΤ" Β.Χ. συλληφθείς στη διάρκεια της κινητοποίησης.

A.M.

ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ: ΔΙΑΙΡΕΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΕ...

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΗ ξεκίνησε η "δίκη του αιώνα", η δίκη των τελευταίων 126 εναπομειναντων από τους 504 συλληφθέντες καταληψίες του Πολυτεχνείου. Η δίκη αυτή θα μείνει στα (έτσι κι αλλιώς ελεεινά) χρονικά της ελληνικής "δικαιοσύνης" σαν μια από τις μεγαλύτερες παρωδίες (χαρακτηριστικό είναι ότι τα καθίσματα δεν επαρκούσαν για να καθίσουν, όχι οι μάρτυρες, όχι οι γονείς ή οι συμπαραστάτες, αλλά ούτε οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι και οι δικηγόροι τους). Το πιο χαρακτηριστικό όμως είναι ότι παρό-

λες τις κατάφωρες παραβιάσεις των ίδιων των κανόνων της αστικής δικαιοσύνης, οι δικαστές αρνούνταν επίμονα να δεχτούν οποιαδήποτε ένσταση ακυρότητας της διαδικασίας ή αναβολής της δίκης. Είναι λοιπόν φανερό η πρόθεση τους να δικάσουν και ακόμα περισσότερο να καταδικάσουν, λειτουργώντας κατ' εντολή της πολιτικής εξουσίας.

Μέσα σ' αυτό το σημμένο κλίμα το σύνολο των κατηγορουμένων προσπάθησε να δώσει το δικό του χαρακτήρα στη δίκη. Χαρακτήρα που ξεπερνούσε τον καθωπλισμένο και την υποταγή του κατηγορούμενου στην εξουσία των μισθαρνων δικαστών. Με συνθήματα, φωνές και διαμαρτυρίες καταγγέλλανε τη δίκη-παρωδία.

Είχαμε όμως και ένα δυσάρεστο γεγονός. Μετά από μια διακοπή της δίκης κάποιος σύντροφος ανάρτησαν ένα πανό αλληλεγγύης στον Κώστα Καραρέμα. Ένας μπάτσος το κατέβασε και αποδοκιμάστηκε από τους συγκεντρωμένους. Στη συνέχεια οι μπάτσοι προσπάθησαν να συλλάβουν ένα σύντροφο και ακολούθησε ωμή επίθεση των ΜΑΤ/τζήδων κατά την οποία συνελλήφθησαν, τελικά, 3 άτομα. Τελικά, μετά τον άγριο ξυλοδαρμό τους, απαγγέλθηκαν κατηγορίες στους δύο, στον ένα για "έργω εξύβριση" και στον άλλο επιπλέον για "αντίσταση" και "απόπειρα απελευθέρωσης κρατουμένου(!)". Την Τετάρτη οδηγήθηκαν στο αυτόφωρο και πήραν αναβολή για την Παρασκευή (δηλ. χθες, μέχρι το κλείσιμο

της ύλης δεν ξέραμε το αποτέλεσμα της δίκης), κρατούμενοι ως "ιδιαίτερα επικίνδυνοι", φυσικά.

Την Πέμπτη συνεχίστηκε η δίκη στο ίδιο σκηνικό. Έγινε ακόμα πιο φανερό η υποβολιμαία στάση της εισαγγελίας και του προεδρείου -γι' αυτό (χρυσό) πληρώνονται, άλλωστε. Μπροστά στην αδυναμία τους, ακόμα και με τους νόμους που διαθέτουν, ακόμα και με τα όπλα των μπάτσων που επιβάλλουν την ισχύ τους, να αντιμετωπίσουν 126 δικαζόμενους σε μια δίκη καθαρά πολιτική, αποφάσισαν εν τέλει τον μοναδικό τρόπο για να μας αντιμετωπίσουν: τον κατακερματισμό της δίκης σε τμήματα με βάση τυχαίους καταλόγους. Οι ξεφτιλισμένοι δεν σέβονται πια ούτε τους ίδιους τους ίδιους κανόνες, ούτε καν τις αρχές της λογικής (πράγμα άγνωστο σε έναν εκπρόσωπο της εξουσίας). Επιχειρούν να δικάσουν σε διαφορετικά τμήματα, για τις ίδιες κατηγορίες, για την ίδια υπόθεση. Δεν γνωρίζουμε αυτή τη στιγμή την εξέλιξη της υπόθεσης, που έτσι κι αλλιώς δεν θα τελειώσει σε μια μέρα. Υπάρχουν άλλωστε και οι δίκες των υπόλοιπων από τους 504 συλληφθέντες.

Το σίγουρο είναι ότι παρόλες τις μεθοδεύσεις τους δεν θα κατορθώσουν να κάμψουν την αποφασιστικότητα και την μαχητικότητα μας. Το δικίο το έχουμε εμείς. Όποιος σπέρνει ανέμους με καταστολές και καταδίκες θα θερίσει την θύελλα της οργής και της κοινωνικής αντίστασης.

M.T.

Κυκλοφόρησαν...

Από τις εκδόσεις **Ελευθεριακή Κουλτούρα** κυκλοφόρησε η μπροσούρα "Στο νησί της αλφαβήτου-2η επίσκεψη". Πρόκειται για μια συλλογή κειμένων σχετικά με την παιδαγωγική της ελευθερίας. Το ελευθεριακό παιδαγωγικό πείραμα παρουσιάζεται διεξοδικά μέσα απ' το παλαιότερο Summerhill που λειτουργεί απ' το 1921 στο Suffolk της Αγγλίας. Αλλά και συνοπτικότερα απ' το αδελφάκι του στην Ιαπωνία, στο Κινοκούνι της Γιουακαγιάμα απ' το 1992, καθώς κι απ' το γαλλικό ελευθεριακό σχολείο Bonaventure (προσπάθεια που ξεκίνησε απ' το 1988 στο νησί Ορλεόν). Ένα πραγματικά ενδιαφέρον κείμενο του δασκάλου που εμπνεύστηκε την παρουσίαση της συλλογής, ανοίγει την έκδοση. Απ' το "Αντί Προλόγου" του αντιγράφουμε:

"Η παρουσία μπροσούρα θέλει να μεταλλαχτεί σε ταξιδιωτικό γραφείο πληροφοριών, διάδοσης παιδαγωγικών ιδεών και όχι μόνο! Θέλει να γίνει γράμμα, άρθρο και τηλεφώνημα από παλιούς και σε παλιούς φίλους και φίλες!

Ψη, υπάρχουμε και αγωνιούμε ακόμα!

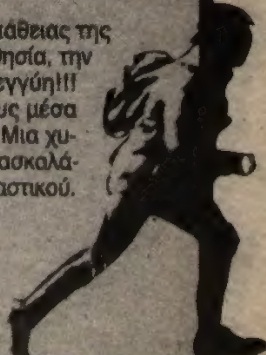
Θέλει να παρουσιάσει ριζοσπαστικές ιδέες - ελευθεριακά σχολεία, προβλήματα και προτάσεις, όνειρα και εφιάλτες μέσα από άλλο πρίσμα. Θέλει να δώσει εκπαιδευτικές ειδήσεις, εσωτερικού και εξωτερικού.

Ο καιρός θα δείξει...

Το σίτημα παίζεται ακόμα, σε πείσμα κάθε προσπάθειας της κυρίαρχης ιδεολογίας να αποδυναμώσει την ευαισθησία, την αξιοπρέπεια, την ευγένεια, το ήθος και την αλληλεγγύη!!! Λέξεις εύχες, που όμως έχουν χάσει το νόημά τους μέσα στην καθημερινή χυδαιότητα που μας μαστιγώνει. Μια χυδαιότητα που θέλει να μας μετατρέψει σε άβουλα δασκαλάκια, πειθήνιους καταναλωτές της μίζερας και του πλυστακού.

ΟΛΑ ΠΑΙΖΟΝΤΑΙ!

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: "Στο Νησί της Αλφαβήτου" / Τ.Θ. 50024 / Τ.Κ. 11102 - Γαλάτσι, Αθήνα.

Αλφα

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 33

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

ΚΑΘΕ ΔΙΑΚΟΠΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΣΦΥΞΙΑ, ΚΑΘΕ ΣΙΩΠΗ ΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΘΑΝΑΤΟ

Οι κοινωνικοί αγώνες συνεχίζονται...

Εισήγηση της Πρωτοβουλίας Ενάντια στην Κρατική Καταστολή στην εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 1 Δεκεμβρίου στη Θεσσαλονίκη

ΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ πως έχει διασαλευτεί επικίνδυνα η τάξη το τελευταίο καιρό. Αλλά, ποιό -ενάντια σε ποιούς- γιατί διασαλεύσαν τη τάξη; Και ποιά είναι, τελικά, η τάξη που διασαλεύτηκε;

Δύο-τρεις μικρές αλήθειες, για αρχή, πάνω σ' ένα μεγάλο ψέμα

- Στις 14 Νοέμβρη, 100 άνθρωποι συγκεντρώνονται για να διαδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στον αναρχικό απεργό πείνας Κ. Καραλέμα. Μπάσοι και εισαγγελείς αποφασίζουν τη διάλυση της πριν καν ξεκινήσει, χρησιμοποιώντας ένα προεδρικό διάταγμα για "πολιτειακούς ελέγχους". ΜΑΤ, ΕΚΑΜ, Ζητάδες εφορμούν, διαλύουν βίαια τη συγκέντρωση και κάνουν τέσσερις -προσποφασισμένες, όπως αποδείχτηκε- συλλήψεις. Ας αφήσουμε στους εραστές της τυπικότητας και της νομοτυπίας ν' αναζητήσουν στην ιστορία ποια καθεστώτα θέλησαν ν' ασκήσουν "πολιτειακούς ελέγχους" σε πορείες. Όσο για τις υποψίες περί ιδιώνυμου τύπου καταστολή, έρχονται τα επόμενα να τις επιβεβαιώσουν.

- Μεγάλος αριθμός συντρόφων και συντροφισσών κάποιες ώρες μετά, και ενώ η πόλη ήδη αστυνομοκρατείται, καταλαμβάνουν τη Θεολογική. Συγκρούσεις ξεκινούν με τους μπάσους που έχουν αποκλείσει την περιοχή και ξεκινά χημικός πόλεμος ενάντια στους καταλήψεις.

- Τις μέρες μετά το χτύπημα της πορείας, σύντροφοι και συντρόφισσες προσπαθούν δύο φορές να διαδηλώσουν στους δρόμους της πόλης, βρίσκοντας μπροστά τους την αγριότητα εκατοντάδων ένστολων ροπαλοφόρων και τις προκλήσεις των αρχιμπάσων ότι εφόσον ακουστούν συγκεντρωμένα συνθήματα οι πορείες θα διαλύονται και θα συλλαμβάνονται οι πάντες.

- Στις 17 Νοέμβρη, 1000 περίπου σύντροφοι και συντρόφισσες συγκεντρώνονται στο πολυτεχνείο της Αθήνας. Την ώρα που γίνεται συζήτηση για τον απεργό πείνας Καραλέμα και την εξέγερση στις φυλακές, το πολυτεχνείο περικυκλώνεται από τις αστυνομικές δυνάμεις, πολιορκείται ολοκληρωτικά τη νύχτα και βομβαρδίζεται με εκατοντάδες δακρυγόνα και ασφυξιογόνα.

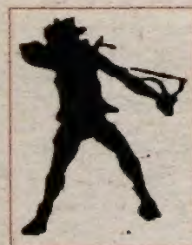
Η άμυνα των εγγλειστών βαφτίζεται προκλητική επίθεση, οι αφηνιασμένοι μπάσοι βαφτίζονται υπερασπιστές της τάξης και ανοίγει ο δρόμος για να μεταφερθεί το Σέρραγεβο, πολλαπλασιασμένο επί 504, στο κέντρο της Αθήνας.

- Εναντίον των τριών συντρόφων και της συντρόφισσας που συνελήφθησαν στην πορεία της Θεολογικής, αναβίωση η κατηγορία της στάσης μετά από τέσσερις δεκαετίες ανεργίας, μετατρέποντας τις υποψίες για ιδιώνυμο σε μικρές βεβαιότητες. Το έκτακτο στρατοδικείο (που συγκροτήθηκε με εισαγγελέα τον ίδιο που φέρεται να διέταξε το χτύπημα της πορείας και πρόεδρο, σύζυγο αρχιμπάσου) κρίνει πως οι μπάσοι έχουν πάντα δίκιο και οι διαδηλωτές έχουν ούτως ή άλλως συλλογική ευθύνη για οτιδήποτε, καταδικάζει τους τρεις πρώτους σε 3,5 και 2,5 χρόνια φυλάκισης, χωρίς α-

ναστολή κίχας, αφού -όπως δήλωσε ο εισαγγελέας- επέλεξαν τη μετωπική συγκρούση με το δικαστήριο.

- Σε συνελεύσεις, που πραγματοποιούνται μετά τις πορείες απ' τα δικαστήρια, συγκροτείται η "Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Καταστολή". Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που τη συγκροτούν, θεωρώντας ότι δεν έχουμε να κάνουμε με μεμονωμένα επεισόδια αλλά με μια συνολική αντιπίεση ενάντια σ' όσους εκφράζουν ένα ριζοσπαστικό λόγο και συνάμα ενάντια σε όλα τα κοινωνικά κομμάτια που διεκδικούν και αντιπρόκεινται, ξεπερνώντας τη παραταξιακή λογική για τα γεγονότα, απευθύνονται σ' όσους και όσες βιώνουν τη κρατική βαρβαρότητα, σ' όσους και όσες έχουν τη θεωρητική ότι η καταστολή δεν αφορά μόνο συγκεκριμένες ομάδες, να συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις ενάντια στην επέλαση του νεοφιλελευθερισμού, ενάντια στη κρατική βαρβαρότητα, ενάντια στα ψέματα των media. Με τη συμμετοχή ανθρώπων και όχι παρατάξεων οργανώνεται η δράση μας στο δρόμο, βάζοντας απ' την αρχή άμεσο στόχο την απελευθέρωση των τριών συντρόφων, συλληφθέντων στη πορεία της 14/11 και απεργών πείνας απ' τη μέρα της κατάληψής τους.

- Στις 23 Νοέμβρη πραγματοποιείται στη Θεσσαλονίκη η μεγαλύτερη πορεία μετά το 1990. Πάνω από 1000 άνθρωποι διαδηλώνουν ενάντια στην επέλαση του νεοφιλελευθερισμού, την κρατική βαρβαρότητα και τα ψέματα των media, απαιτώντας την άμεση απελευθέρωση των τριών συντρόφων, των φυλακισμένων αγωνιστών και των 504 ομήρων του πολυτεχνείου. Μια πορεία που απέδειξε ότι όσο το κίνημα παλεύει στους δρόμους, δεν διαπραγματεύεται το λόγο του και δεν εγκαταλείπει τους συντρόφους, τόσο η κρατική βία και ο παραλογισμός δεν θα είναι οι απόλυτοι άρχοντες της κοινωνίας.

Δύο-τρεις μικρές αλήθειες, στη συνέχεια, πάνω σε μια μεγάλη ιστορία.

Είναι, τελικά, πραγματικότητα, πως η τάξη έχει διασαλευτεί επικίνδυνα το τελευταίο καιρό. Το βλέμμα μας είναι ακόμη θολό από το νέφος των δακρυγόνων. Στα κόκκαλά μας μετράμε ακόμα ροπαλιές. Και οι καρδιές μας, σίγουρα σκοτωμένες για τους φυλακισμένους συντρόφους μας. Όσο επιβιώνουμε, όμως, κι αν είναι οι συνέπειες της διάσάλυσης στο κορμί και τη καρδιά μας, η ιστορία και οι υποψίες μας για το μέλλον αναγκάζουν την αντίληψή μας να λειτουργεί υπερωρίες. Τα ερωτήματα έχουν τεθεί: ποιος, ενάντια σε ποιον και γιατί "διασάλευσε" ποια τάξη; Όσο κι αν ακούγονται ενδιαφέρουσες οι απαντήσεις που θεωρούν ότι γίναμε το κέντρο του κόσμου γιατί συγκεντρώσαμε πάνω μας συμπτωκωμένη τη βαρβαρότητα και την καταστολή ή ότι πληρώνουμε αμαρτίες του παρελθόντος, δεν καταφέρνουν όμως να συλλάβουν την πραγματικότητα που καθολικά πλέον έχει διαμορφωθεί. Από τις 14/11 και για τρεις βδομάδες έγινε μια συντονισμένη επιχείρηση, ενάντια σε όλους αυτούς τους "ταραξίες" (οργανωμένους ή χύμα - με σχέδιο ή αυθόρμητους - αποσπασματικούς ή συνολικούς) όχι γιατί απαραίτητα συνιστούν τώρα ένα σημαντικό παράγοντα διασά-

λευσης, αλλά γιατί η δυναμική τους μπορεί ν' ανοίξει τους ασκούς του αϊόλου,

βάζοντας συνολικά ζητήματα για την κοινωνία. Αλλά, από αυτή τη θέση δεν είμαστε οι πρώτοι που περνάμε, ούτε οι τελευταίοι. Οι εργάτες των ναυπηγείων στις κινητοποιήσεις τους, οι αγρότες στα μπλόκα της εθνικής, οι συνταξιούχοι απέναντι από τις διμοιρίες, οι φοιτητές έξω από το υπουργείο, οι καταλήψεις μαθητές στο δρόμο, οι εργάτες της Καβάλας στα εγκαίνια της έκθεσης, οι εργάτες του Βόλου στις καταλήψεις τραπεζών, οι 504 πολιορκημένοι του πολυτεχνείου, οι κακοποιημένοι διαδηλωτές της Θεολογικής, περσάν με τη σειρά τους από το κέντρο της ίδιας αρένας, με το νεοφιλελευθερισμό στο ρόλο του καίσαρα και γκλομπς-κάμερες-εδώλια στο ρόλο των θηρίων.

Η συνείδηση δεν έχει πλέον τη δυνατότητα όχι μόνο να ταίσει αλλά ούτε καν να βουλώσει στόματα. Εκεί που πριν βασιλεύαν οι παραχωρήσεις έιναν και ένθεν, το ημερησίως των media και η βεβαιότητα πως η κοινωνία αυτή μας χωράει όλους, τώρα κυριαρχεί η καταστολή. Η κοινωνία που όλοι είχαν δικαίωμα σ' ένα μικροαστικό όνειρο αντικαταστάθηκε από την κοινωνία όπου όλοι έχουν δικαίωμα πρόσβασης στη βαρβαρότητα και τον καθαρό παραλογισμό. Ο νεοφιλελευθερισμός καθορίζει πλέον τους κανόνες του παιχνιδιού και μοιράζει τα χαρτιά της καταστολής, ενάντια σε όσους εκτρέπουν την ανάγκη τους σε οργή, ενάντια σε όσους δεν αποδέχονται ένα άθλιο παρόν κι ένα δυσώδυνο μέλλον, ενάντια όχι μόνο σε αυτούς που βάζουν την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης, αλλά και σ' αυτούς που αρνούνται την κοινωνία μας ευμερούσας αισχρήν μειοψηφίας και μιας εξαθλιωμένης τεράστιας πλειοψηφίας, αλλά και μόνο γιατί ανήκουν στη δεύτερη.

Οι απεργοί, οι άνεργοι οι προσωρινοί είναι ήδη σε θέση να καταλάβουν για ποιο πράγμα μιλάμε.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που όλα αυτά συμβαίνουν στις μέρες μας.

Ζούμε σε μια περίοδο όπου ο μόνος νόμος που ισχύει στην οικονομία είναι η ανταγωνιστικότητα. Ο πιο ισχυρός, ο οικονομικά ικανότερος, είναι αυτός που θα επιβιώσει, ενώ για όλους τους άλλους εμφανίζεται ως μόνη προοπτική το βάραθρο της οικονομικής εξαθλίωσης. Ολόκληρες κατηγορίες εργαζομένων, επαγγελματικές ομάδες αλλά και λαοί ολόκληροι εξαφανίζονται από τον οικονομικό χάρτη όταν δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στο παιχνίδι του ανταγωνισμού. Η συνθήκη της κοινωνικής συναίνεσης σπάει και το κράτος πρόνοιας καταργείται. Τελειώνει δηλαδή η περίοδος όπου το κράτος παρεμβαίνει κεντρικά στην οικονομία, φροντίζει για την μείωση της ανεργίας, δασμολογεί, επιχορηγεί, διατηρεί προβληματικές και φροντίζει για την περίθαλψη και την συνταξιοδότηση των εργαζομένων.

Αυτή είναι λοιπόν η περίοδος όπου: οι δημόσιες επιχειρήσεις ιδιωτικοποιούνται απολύοντας εκατοντάδες, οι προβληματικές κλείνουν, οι αγρότες χάνοντας τις επιχορηγήσεις κάνουν βουτιά στα βαθιά του διεθνούς και εγχώριου ανταγωνισμού, ο δημόσιος τομέας πρόνοιας ελαχιστοποιείται, η ανεργία -και μάλιστα η χρόνια ανεργία- τινάζεται στα ύψη. Η εργασία γίνεται αποσπασματική, περιστασιακή, χωρίς ασφάλιση και συνδικαλισμό (έστω και το γραφειοκρατικό). Οι εργαζόμενοι έχουν πια αξία μόνο όταν αποδίδουν -και μάλιστα φτηνά και όχι ως καταναλωτές όπως σε μια προηγούμενη περίοδο- με αποτέλεσμα να πετιούνται στο περιθώριο όταν δεν είναι παραγωγικοί.

Όλα αυτά οδηγούν όπως είναι φανερό, μεγάλα κομμάτια της κοινω-

νίας σε απώλεια των κεκτημένων τους -των μικροαστικών απολαύσεων τους- και πολύ μεγαλύτερα κομμάτια στην εξαθλίωση και τον αποκλεισμό από την επιβίωση.

Προβλήματα κοινωνικής αδικίας, περιβαλλοντολογικά, πολιτισμικού εκμαυλισμού γίνονται οξύτερα μέσα στο γενικότερο πλαίσιο όξυνσης της οικονομικής και πολιτικής ανισότητας.

Εδώ έρχεται το κράτος να αναλάβει δουλειά. Μία δουλειά που ξέρει καλά, αλλά που τώρα αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα. Μέσα από όλη αυτή την κατάσταση υπάρχει ο μεγάλος κίνδυνος ή καλύτερα η βεβαιότητα ότι θα προκύψουν αγώνες από όλους και για όλα όσα προαναφέραμε. Αγώνες που άσχετα με το αν θα είναι διεκδικητικοί μιας παλιάς κατάστασης, αν θα βάζουν το ζήτημα της οικονομικής και κοινωνικής ισότητας, αν θα είναι ατομικά χαμένοι μέσα στη μερικότητα τους ή εξαπατημένοι θεωρώντας ως υπαίτιους τους όμοιούς τους αλλοεθνείς, αγώνες που άσχετα με το περιεχόμενό τους θα πρέπει να καταστούν.

Το κράτος λοιπόν αναλαμβάνει την καταστολή αυτών των αντιστάσεων και την περιφρούρηση μιας νέας τάξης, τόσο σε εθνικό, όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Αυτό βέβαια εκεί όπου η πολιτισμική και ιδεολογική καταστολή και ο φρουρός του ύπνου, τα media, το βαρύ δυναμικό της πειθαρχίας δηλαδή, δεν θα πίνουν τόπο.

Μέσα μαζικής ενημέρωσης. Ο ήλιος που δε δύει ποτέ στην αυτοκρατορία της σύγχρονης παθητικότητας. Ο κοινωνικός ύπνος, το ναυούρισμα και ο φρουρός του ύπνου.

Σε μια κοινωνία-τεράστιο υπνωτήριο με την οσμή του θανάτου -μυθολογικό αδερφό του ύπνου- να κυριαρχεί, τα media δε θα μπορούσαν παρά να εκφράζουν αυτόν τον ύπνο.

Την κοινωνία των προγραμματισμένων κινήσεων του μοναχικού πλήθους, της ατομικής κατανάλωσης αντικειμένων, εμπορευμάτων. Εκφράζουν τη μέση ανεστραμμένη συνείδηση των ατομικών λύσεων, της λατρείας προς την μικροϊδιοκτησία, της ταύτισης της ελευθερίας της της ευτυχίας με την κατανάλωση, τον εξορκισμό της αντίστασης και της συλλογικοποίησης της σύγκρουσης και του αγώνα.

Τα Μ.Μ.Ε. εκφράζουν τους καταναλωτές που με περισσή υπερηφάνεια επιδεικνύουν τις χιλιάδες βελόνες υποταγής και αναξιοπρέπειας που έχουν μπηχτεί στο κορμί τους, τους καταναλωτές που η μέγιστη ηδονή τους είναι οι μικροεξουσίες πάνω στον δίστο, τους καταναλωτές που γι' αυτούς ο δίστο είναι αυτός με τον οποίο έχουμε τα πάντα να μοιράσουμε κι όχι με τους απέναντι, τους από πάνω, τα αφεντικά.

Τα Μ.Μ.Ε. διδάσκουν την άγνοια. Παρουσιάζουν την πραγματικότητα σαν συρραφή ασύνδετων εικόνων. Κανένα νόημα, καμία ζωή δεν εκπέμπεται από αυτά. Μόνο το θλιβερό τροπάρι της λήθης, του ελέγχου, της πειθαρχίας, της ομοιομορφίας. Ο κοινωνικός διάλογος καθορίζεται πλήρως από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Οι περισσότεροι κάτοικοι αυτής της χώρας δεν έχουν πια τίποτα να συζητήσουν μεταξύ τους, εκτός από όσα είδαν την προηγούμενη στην τηλεόραση: τις τελευταίες εξελίξεις στα σήριαλ, τις δηλώσεις κάποιων διασημότητας, τις χυλοειπωμένες αποκαλύψεις κάποιου δαιμόνιου δημοσιογράφου για τα καυτά κοινωνικά προβλήματα, τα αποτελέσματα του γκάλοπ: να μπει η αστυνομία στο πολυτεχνείο ή να μη μπει.

Τα Μ.Μ.Ε. εκφράζουν τις χιλιάδες γονυκλισίες των μικροαστών, τους χιλιάδες "ευσπώλητους πολίτες", όλους αυτούς που δεν αισθάνονται καμία πρόθεση να απολογηθούν για τον πρόωρο θάνατό τους.

Αποτελούν παράλληλα και το βαθύ ναυούρισμα αυτού του ύπνου, ανάγοντας τη χυδαιότητα και την υποταγή σε αξίες, ταυτίζοντας τον έρωτα, τον πόνο, το πάθος με το εμπόρευμα, διασπείροντας τη σύγχυση, τη μοναδική δικαιολόγηση των

κοινωνιών του καιρού μας, αναδεικνύοντας τις ατομικοποιημένες επιλογές, το μοναχικό πλήθος σαν την πλέον φυσική κατάσταση.

Τα Μ.Μ.Ε. αποτελούν με τον πλέον καθαρό τρόπο και τον αμελικτό φρουρό αυτού του ύπνου.

Τον φρουρό που με τις τεχνικές των μέσων, τη σκηνοθεσία, το οργανωμένο ψεύδος της επιλεγμένης εικόνας, το ευθύ -μες τα μάτια- κώταγμα των "ανεξάρτητων" παρουσιαστών, κρατάει σε βαθύ λήθαργο τους θεατές.

Τον φρουρό του ύπνου που με τη βοήθεια της συμμορίας των ψυχαστεχνικών, κυβερνητικών και σημειολόγων, απομονώνει και δυσφημεί κάθε διαδοσμένη από πάνω ξανά το κοινωνικό ζήτημα, της απελευθέρωσης της κοινωνίας από το κράτος και την ιδιοκτησία, την άρνηση του κοινωνικού θανάτου.

Τον φρουρό του ύπνου που όταν οι νέες συλλογικοποιήσεις πάνε να ορθωθούν και να μιλήσουν στρέφει τον ανησυχούντα κοινωνικό πολύτιμο τους μικροαστούς -ενάντια σε δημιουργημένους από αυτόν εχθρούς, τους αλβανούς, τον "εξωτερικό εχθρό", τους αναρχικούς και τα λοιπά "αντικανονικά στοιχεία".

Στόχος η δημιουργία αποδιοπομπαίων τράγων, έτσι ώστε η διάχυτη κοινωνική δυσανεμία να μη στρέφεται ενάντια σε αυτούς που πραγματικά την παράγουν, τα αφεντικά.

Τα Μ.Μ.Ε. δε θα μπορούσαν να λειτουργήσουν και διαφορετικά. Ανήκουν κι αυτά στους ιδιοκτήτες μας, ανάκουν κι αυτά στους μεγαλοεργολάβους της ύπαρξης που το βάθεμα της υποταγής μας σημαίνει γι αυτούς περισσότερα κέρδη.

Η τάξη νεκροταφείου είναι η μόνη που θα εξαφανίσει την ύπαρξη και τα κέρδη τους.

Στελεχωμένα με ανθρώπους που όπως όλοι οι πραιτωριανοί είναι έτοιμοι, στο όνομα του εαυτού τους, να πουλήσουν τα πάντα, από ανθρώπους που καθοριστικές παράγοντες του τι εικόνα θα πάρουν και πως θα τη σχολιάσουν, είναι η "φωνή του αφέντη", απ' αυτούς που δουλεύει τους είναι να συγκαλύπτουν τα εγκλήματα της καταστολής ολοκληρώνοντας τη δουλειά των αφεντικών, από αυτούς που με περισσή προθυμία ξέπλεναν μαζί με τους μπάσους το αίμα του πισσιρικά απ' την ασφάλτο στα γεγονότα του πολυτεχνείου, απ' αυτούς που με περισσή προθυμία δώσαν και δίνουν τα πρόσωπα των αντιστεόμενων στις αδελφές δικωτικές αρχές, απ' αυτούς που η αλήθεια μας εμφανίζεται ως μια στιγμή του ψέματός τους, μόνο και μόνο για να δικαιώσουν την αυτοκρατορία του ψεύδους που υπηρετούν.

Όλες τις τελευταίες μέρες το παιχνίδι τους έγινε παραπάνω από φανερό. Δημιουργούσαν ένα κλίμα πριν από το πολυτεχνείο για να χτυπηθεί η ριζοσπαστική νεολαία, διέστρεψαν την πραγματικότητα με το γνωστό παραμύθι των καταστροφών, αποκοινωνικοποίησαν την αντιπαράθεση, εμφανίζοντάς την όχι ως αντιπαράθεση κοινωνικών κομμάτων με την καταστολή, μια αντιπαράθεση που είχε σαν αφορμή την απεργία πείνας του Κώστα Καραλέμα και την αλληλεγγύη στους κολασμένους του Κορυδαλλού, αλλά σαν ένα τελικό ποδοσφαιρικό αγώνα. Την ίδια τακτική είχαν ακολουθήσει

★ Το απόγευμα της Πέμπτης 8 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη δυναμική πορεία αλληλεγγύης στον Κώστα Καραλέμα, στους πολιτικούς κρατούμενους και στους 515 διωκόμενους καταλήψεις του πολυτεχνείου. Στην πορεία συμμετείχαν 500 άτομα και στο τέλος της αποφασίστηκε συγκέντρωση έξω από την φυλακή των Διαβωτών την επόμενη Κυριακή για τους 3 φυλακισμένους συντρόφους που κάθουν απεργία πείνας (βλ. αναλυτικά στις «Εκδηλώσεις», στην 2η σελίδα). Αναλυτική ανταπόκριση για τις εκδηλώσεις αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη θα υπάρχει την επόμενη εβδομάδα, καθώς Πέμπτη βράδυ κλείνει η ύλη της εφημερίδας.

και με τους αγώνες των απολυμένων της ΕΑΣ, του Σκαρομαγκά, της εξέγερσης των μαθητών και της νεολαίας τον Γενάρη του '91.

Το ψέμα, η δυσφήμιση, η διαστρέβλωση, η σύγχυση, η ακατάπαυστη φυλαρία αποτελούσαν και αποτελούν αναπόσπαστα κομμάτια της τεχνικής αλλά και της ιδίας της ύπαρξης των media.

Τα πράγματα τελικά δεν είναι και τόσο απλά. Ζούμε σε καιρούς που αμφισβητούμε πράγματα που υποστηρίζαμε μέσα από κείμενά μας στο πρόσφατο παρελθόν. Οτι δηλα-

δή σε μια δημοκρατία κοινοβουλευτικού τύπου τα Μ.Μ.Ε. καλούνται να παίξουν το ρόλο που στα ολοκληρωτικά καθεστώτα παίζουν τα ρόπαλα. Τα Μ.Μ.Ε. και τα ρόπαλα πλέον παίζουν και τον ίδιο ρόλο αλλά και στο ίδιο έργο.

Για το πόσο καιρό ακόμα θα συνεχίζεται αυτή η παράσταση αποτελεί ένα ζήτημα που πρέπει να απασχολήσει τμήμα της δράσης μας από δω και μπρος.

Σπίθες πετάγονται, πυρκαγιές φουντώνουν παρόληλη μέρα στις κοινωνίες.

Από την ΕΑΣ μέχρι την ΝΑΥΣΙ, από τις

φοιτητικές κινητοποιήσεις ως τους αγρότες, αγώνες ενάντια στη νέα πολιτική και οικονομική τάξη πραγμάτων ξαναγεμίζουν τους δρόμους.

Αγώνες αμυντικοί στο σύνολό τους, που βάζουν σαν κεντρικό τους ζήτημα τη διατήρηση των κεκτημένων μέσα στο υπάρχον κοινωνικό πλαίσιο. Ετσι τα πράγματα μέσα σ' αυτούς τους αγώνες είναι συχνά, και παρά την εξεγερσιακή μορφή που παίρνουν, απογοητευτικά.

Το κοινωνικό ζήτημα, το περιεχόμενο εργασίας-κοινωνίας, η αντιπαλότητα κεφαλαίου-εργασίας δεν μπαίνουν σ' αυτούς. Ο υπέρ πάντων αγώνας για την διατήρηση μιας πραγματικότητας ήδη ζέχνουσας, κυριαρχεί. Αγώνες, που με βάση άλλωστε και του αποσπασματικού, μη γενικεύσιμου λόγου τους παραμένουν αποκομμένοι, ανοικτοί στη δυ-

σφήμιση, την παραπληροφόρηση και τέλος την καταστολή.

Παρόλα τα προηγούμενα, οι συλλογικοποιήσεις που γεννά η νέα επίθεση του κεφαλαίου, δομώντας μέσα απ' τους αγώνες αδιαμεσολαβητά πεδία επικοινωνίας καταφέρνουν, φέρνοντας κομμάτια των αγώνων κοντά, να τα βοηθήσουν να συνειδητοποιήσουν ότι δεν είναι μόνο τους στη βίωση της αλλοτρίωσης ως καθολικής καθημερινής συνθήκης και ότι δεν είναι οι μόνοι που επιθυμούν την ολοκληρωτική άρνηση των αλλοτριώσεων.

Εδώ, όπως προαναφέρθηκε, επισημαίνουμε ότι οι παραδοσιακές μορφές χειραγώγησης (συνδικαλισμός, Μ.Μ.Ε.) δε θα μπορούν συνέχεια να καταφέρνουν τη διατήρηση των αλλοτριώσεων, απ' τη στιγμή που η οικονομική κρίση έχει στενέψει αφάνταστα τα περιθώρια καταλωσης-παραχωρήσεων.

Σταδιακά η νέα πραγματικότητα γκρεμίζει όλες τις σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες στα κεφάλια των καταπιεσμένων, η νέα καθολική επέλαση θα τους εξωθήσει σε λύσεις συνολικά αντιπαραθετικές. Βέβαια, ο φόβος ιδεολογιών που θα κρατήσουν την κοινωνία χωρισμένη και θα την οδηγήσουν σε αλληλοσφαγή, είναι τεράστιος. Ιδεολογίες-βεντέτες αυτών των διαχωρισμών: ο ρατσισμός, ο εθνικισμός και ο φασισμός.

Μέσα σ' αυτή την περίοδο κάποια κομμάτια της κοινωνίας κινητοποιούνται με έναν ιδιαίτερο - ενοποιητικό συχνά τρόπο. Ριζοσπαστικά νεολαιίστικα κομμάτια που βιώνουν έντονα την κρίση σ' όλες τις διαστάσεις, που αρνούνται να συνυπογράψουν το πιστοποιητικό πληκτικής επιβίωσης - επιπλωμένου θανάτου που τους προσφέρεται,

που μετακινούνται μέσα στην εποχική εργασία, βιώνουν με τον πιο έντονο τρόπο τη μετατροπή τους σε πράγμα και παράλληλα την επιθυμία άρνησης αυτής της κατάστασης. Που δεν αντιλαμβάνονται πλέον κλαδικά-συντεχνιακά την αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας, αλλά διάχυτα κοινωνικά, που, όντας τα λιγότερο εξαρτημένα από την επιβίωση, παραμένουν τα περισσότερο επιθετικά, συμμετέχοντας σχεδόν όπου βλέπουν ταράχες να συγκλονίζουν τη δημόσια τάξη. Αυτό το νεολαιίστικο κομμάτι ήταν άλλωστε και ένας από τους κυριότερους στόχους στις τελευταίες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του καθεστώτος.

Αυτή η εικόνα, ήδη διάχυτη σ' ολόκληρο το Δυτικό κόσμο, αποσαφηνίζεται, καθαρίζει και πραγματοποιεί τα άλματά της προς τον ουρανό, για να θολώσει-ηττηθεί στη συνέχεια, και μετά πάλι να ξαναπροσπαθήσει να αρνηθεί τις συνθήκες που αρνούνται την ύπαρξη της κοινωνίας των ελεύθερα οργανωμένων ανθρώπων.

Αντίστοιχες κινήσεις με αντιεργαρχικά χαρακτηριστικά λόγου-πράξης φουντώνουν σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Ο Γενάρης του 1994 επιφύλαξε μια ευχάριστη έκπληξη για τους καταπιεσμένους όλου του κόσμου. Στο Μεξικό, στην Τσιάπας, ινδιάνοι αγρότες ξεκινούν την ένοπλη εξέγερσή τους ενάντια στην νέα τάξη. Η φωνή ΟΛΑ για ΟΛΟΥΣ ξαναφουντώνει στη ζούγκλα και τις πόλεις πυρπολώντας με τις ανταυγίες της τις ψυχές όλων των κολασμένων.

Ο προσδιορισμός της δράσης μας στην περίοδο μπαίνει πλέον με ένα επιτακτικό τρόπο. Η ήττα του κυριότερου αντιπάλου μας, του κοι-

νωνικού συμμάχου της εξουσίας και του κεφαλαίου, των μικροστών, απελευθερώνει ένα τεράστιο δυναμικό στις κοινωνίες, δυναμικό απελευθερωτικό. Οι μάχες μας στην κοινωνία ξαναρχίζουν.

Τα διάσπαρτα ρυακία της κοινωνικής απελευθέρωσης θα αφεθούν να ξεραθούν, μένοντας απομονωμένα στα γκέτο της μερικότητας ή, προσδιορίζοντας τις διαδρομές προς τη θάλασσα της ελευθερίας, θα ενωθούν συγκροτώντας τους ορμητικούς χειμάρες της ανατροπής που θα συμπαρασύρουν στο διάβα τους κάθε χειραγωγό και διαχωριστή.

Το στοίχημα τεράστιο, ανήκει στη συνείδηση, την οργάνωση και τον αγώνα.

Ή ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ Ή ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΛΥΣΗΣ ΤΟΥ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ,

Π. ΣΟΦΟΥ - Η. ΧΑΤΖΗΛΙΑΔΗ - Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ 14/11

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΑΠΟ 20 ΝΟΕΜΒΡΗ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ Κ. ΚΑΛΑΡΕΜΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΑΠΟ 11 ΟΚΤΩΒΡΗ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΚΑΘΕ ΔΙΩΣΗ ΤΩΝ 504 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ

Λάβαμε και δημοσιεύουμε το ανοιχτό γράμμα του φυλακισμένου αναρχικού και απεργού πείνας Χριστοφόρου Μαρίνου. Το γράμμα ήταν στα χέρια μας από την προηγούμενη Πέμπτη, αλλά εξαιτίας τεχνικού λάθους δεν δημοσιεύτηκε τότε.

ΣΗΜΕΡΑ 29 ΝΟΕΜΒΡΗ, βρίσκομαι στην 28η μέρα απεργίας πείνας, εξαντλώντας και τα τελευταία αποθέματα που μου απέμειναν, τόσο οργανικά όσο και υπομονής, συμμετέχω ξανά στις ανακριτικές διαδικασίες προς ολοκλήρωση πια αυτής της άθλιας στην όψη, όσο και σαθρής, υδραργυρικής, θα έλεγα, στο περιεχόμενο-δικογραφίας.

Σήμερα λοιπόν αποδείχτηκε για άλλη μια φορά και επιβεβαιώθηκε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, σε κατά αντιπαράσταση εξέταση με σημαντικούς μάρτυρες, που ήμουν, για πόσο, και τι έκανα την ημέρα που πραγματοποιήθηκε η ληστεία στο Γ.Κ.Ν. Νίκαιας, γεγονότα που δεν αμφισβητούνται.

Καθώς πάλι σε κατά αντιπαράσταση εξέταση, αυτή τη φορά με τους υποτιθέμενους συγκατηγορούμενους

μου, αποδείχτηκε η πλαστότητα και το διάτρητο των κατηγοριών, η ευτέλεια των σκοπιμοτήτων από τη μεριά της ηγεσίας των δικτυικών αρχών, αποδείχτηκαν και κατεγράφησαν τα όσα δηλώνω με όση δύναμη διαθέτω από την αρχή της εμπλοκής μου σ' αυτή την υπόθεση, όπως και σε κάθε υπόθεση που, ανεπιτυχώς είναι γνωστό, τα τελευταία χρόνια έχουν επιχειρήσει να με ενοχοποιήσουν αυτές οι σεσημασμένες αντικοινωνικές υπηρεσίες της Ασφάλειας.

Σημειώθηκαν δηλαδή, χωρίς τα ίχνη των υπονοούμενων περί "αδιόρατων φόβων" και "πίεσεων", ποιες είναι οι μέθοδοι που μετέρχονται αυτοί οι ανθρωποβόροι μηχανισμοί. Ποιες ήταν οι συναλλαγές και με ποιους τρόπους στήθηκαν οι συγκεκριμένες καταθέσεις στο όνομά μου, ώστε να λειτουργήσουν με τέτοιο εξοντωτικό τρόπο για τη ζωή και την ηθική μου στάση. Με ποιες λογικές "αλληλλαγές" πραγματοποιήθηκαν τα εν λόγω εγκληματικά παιχνίδια μέσα στα γραφεία της Ασφάλειας.

Πρέπει όμως να γίνει γνωστό και κάτι άλλο: αυτές οι ανακριτικές πράξεις συνέβησαν έπειτα από τις αλληπάλληλες αγωνιώδεις προσπάθειές

μου, τόσο με αιτήματα και υπομνήματα προς τον ανακριτή, όσο και μετά από δημοσιεύματα στον τύπο. Αναγκάστηκαν ουσιαστικά οι ανακριτικές αρχές να προχωρήσουν σ' αυτές τις καταθέσεις, κωλυσιεργούσαν μια και ήταν γνωστό πως η καταγραφή τους θα ήταν απόλυτα υπερασπιστική για τη θέση μου, όπως και τελικά αποδείχτηκε πως ήταν.

Οι ανακριτικές αρχές αρνούνται να δουν την πραγματικότητα, γι' αυτό και συνεχίζεται η κράτησή μου: αρνούνται να αντιμετωπίσουν στο συνολικό της μέγεθος αυτή την υπόθεση, εφαρμόζουν έναν εκλεκτικισμό και μια επιλεκτικότητα στη λογική "ας πάνε να τα βρούνε στο δικαστήριο". Παρουσιάζεται μια δημοσιού-παλληλίστικη νοοτροπία, κατανοητή βέβαια, αλλά απέναντι σε μια τέτοια υπόθεση προκαλεί ίλιγγο. Καταγγέλλω αυτή τη "λογική" που είναι υπεύθυνη για την παρτενιόμενη αιχμαλωσία μου.

Γνωρίζω πολύ καλά ποιοί είναι οι κατεστημένοι ρόλοι, οι σημασίες τους και ο λειτουργικός συστημικός τους χαρακτήρας: δεν μπορεί να με εξαπατήσει κανείς, δε θα ανεχθώ άλλο το καθεστώς της φρίκης που υφί-

σταται. Απατώ την άμεση απελευθέρωσή μου, δεν ανέχομαι ούτε μια μέρα παραπάνω στη φυλακή.

Για μένα η επιλογή της απεργίας πείνας δεν αποτελεί εκβιαστικό ελιγμό προς την αποκομιδή της περιρρέουσας ευαισθησίας, δεν βρίσκεται στα πλαίσια κάποιας δημοσιογραφικής τακτικής, ούτε βέβαια είναι μέθοδος διαίτης. Είναι επιλογή αγώνα, ζωής ή θανάτου. Όπως πραγματικά είναι ο αγώνας για την ελευθερία.

Το τέλος μου το επιλέγω εγώ και θα είναι ένα τέλος αγωνιστικό και αξιοπρεπές.

Ενδεχομένως λοιπόν αυτή η απόφαση να επιφέρει, να αποτελέσει την τελευταία πράξη αντίστασης στο σύνολο μιας διαδρομής που εδώ και χρόνια διαγράφω αμετάκλητα και ανυποχώρητα.

Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους. Λευτεριά σε όλους όσους ξεπληρώνουν μέρα-μέρα με τη ζωή τους την ασχήμια αυτής της κοινωνίας.

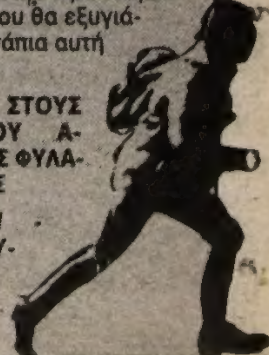
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

Συντρόφοι και συντρόφισσες

Μετά τα τελευταία γεγονότα του Πολυτεχνείου αισθανόμαστε την ανάγκη να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στους κρατούμενους που θέλησαν δυνατά να εκφράσουν την αντιπαλότητα τους στο σάπιο κατεστημένο. Ένα κατεστημένο που τους προκαλεί καθημερινά με τα σκοτεινά παιχνίδια του. Ένα κατεστημένο που βιάζει καθημερινά την συνείδηση τους. Ένα κατεστημένο που υμνώντας την σημαία της "δημοκρατίας" πνίγει στα ασφυξιογόνα κάθε αντίθετη προς αυτό φωνή. Θάρρος συντρόφοι και η ώρα της επανάστασης που όλοι ονειρευόμαστε πλησιάζει. Πλησιάζει η ώρα που θα εξυγιάνουμε την σάπια αυτή κοινωνία.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΕΡΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΕΡΝΕΤΑΙ πάνω από την πόλη και μια νέα κατοχή έχει επιβληθεί πάνω από αυτόν τον τόπο. Μία νέα κατοχή που δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από τις προηγούμενες και που με περίσσεια ορμή υιοθετεί και εφευρίσκει νέους τρόπους για να επιβάλλεται. Η Ελλάδα ζει μια νέα πιο εξελιγμένη φρίκη. Οι μνημέρες συναντούν το παρόν σε μια τραγωδία που πρωταγωνιστές της είμαστε όλοι εμείς.

Τότε στην πόλη περιπολούσαν ένοπλοι φαντάροι που είχαν τον κέλτικο σταυρό στα μπράτσα τους. Τώρα ο σταυρός κυματίζει στους δρόμους και έχει γίνει σύμβολο της πόλης και οι περίπολοι ούτε λίγο, ούτε πολύ οι ίδιες. Με την ίδια στρατιωτική περιβολή να κραδαίνουν, ή να επιδεικνύουν τα όπλα και την σκληρότητα τους χωρίς καμιά αναστολή, χωρίς κανένα φόβο. Όποιος μιλά συλλαμβάνεται, όποιος αρνείται να σταματήσει πέφτει αμέσως νεκρός. Τώρα όπως και τότε. Τότε που οι φοβισμένοι και οι εξαθλιωμένοι τρέμανε τη συνάντησή με τις ναζιστικές περιπόλους, τώρα που η άρνηση να σταματήσει σε κάθε μπλόκο σου στοιχίζει συνήθως κάποιες σφαίρες φυτεμένες στο κορμί και ας είναι μικρή

απία ο φόβος.

Τότε που οι αγωνιζόμενοι - αντιστασιακοί συλλαμβάνονται και οδηγούνται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, αν ήταν τυχεροί να ζήσουν κατά τη διάρκεια της σύλληψης. Τώρα που οι αντιφρονούντες - αντιστασιακοί σέρνονται ξυλοκοπιμένοι κάτω από την εφιαλτική κατάσταση σειρήνων και άναρθρων κραυγών και οδηγούνται στα κολαστήρια της Ασφάλειας, όταν είναι τυχεροί. Αν είναι τυχεροί να ζήσουν από τα δηλητηρία και τα ασφυξιογόνα που εξαπολύουν οι δυνάμεις της σύγχρονης κατοχής.

Ένα δάκρυ κυλάει.

Ξεφυλλίζοντας το βιβλίο της μνήμης οι χιλιάδες των εξαθλιωμένων αναζητούν στα σκουπίδια λίγα ψίχουλα τροφής. Η ουρά στα συσσίτια να είναι μακριά. Το φαί να μην φτάνει, στη Σύρο η ίδια εικόνα: συσσίτια. Στο σταθμό Λαρίσης δύο άνθρωποι τσακώνονται για τα σκουπίδια πριν πέσουν να ξεποστάσουν πάνω στα χαρτόκουτα. Ποιός μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτούς που πέθαιναν από το κρύο τότε; Πόσοι, αλήθεια, νοιάζονται γι' αυτούς που πεθαίνουν σήμερα;

Σήμερα αυτό που έχει νόημα είναι να τα πας καλά με τους κρατούντες. Για ένα κομμάτι ψωμί να πουλάς τα πάντα, να ρουφιανεύεις αγνώστους σου για να γλυτώσεις, για ν' ανέβεις πιο ψηλά στο τίποτα. Γιατί τώρα -όπως και τότε- ήταν αρκετός ένας αλήτης για να πας στα στρατόπεδα, όπως ακριβώς είναι και τώρα. Και ας μην έχεις κάνει τίποτα.

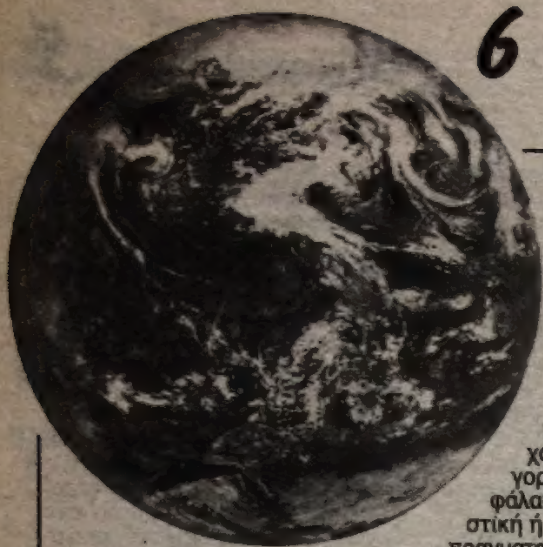
Και οι εικόνες να συνεχίζουν αδυσώπητες.

Ο Λαδός να εξαργυρώνει τη ζωή για λίγο ψωμί και γάλα, για λίγο καλαμπόκι. Δούλος του κατακτητή να γεμίζει το πογκύ του με χρήματα, χρήματα, χρήματα. Και τώρα ο ίδιος ο Λαδός να εξαργυρώνει την ίδια του την ύπαρξη για λίγα χιλιάκια, δώδεκα ώρες δουλειάς για ψίχουλα, ο ίδιος Λαδός που προσκύνει όπως και τότε και τώρα τους ίδιους κατακτητές και κατακτητές είναι και ο ίδιος.

Μα οι παλιοί κατακτητές τράπηκαν κάποτε σε φυγή και πριν απ' αυτούς οι προηγούμενοι μπροστά στην οργή και τ' όνειρο.

Την οργή ενάντια σε ό,τι μας σκοτώνει το όνειρο για μια νέα ζωή.

Γ. Μ.

ΜΕΞΙΚΟ:

Οξύνεται ο πόλεμος "χαμηλής έντασης"

Larrainzar. Αυτά τα σεξουαλικά εγκλήματα είναι τμήμα του πολέμου χαμηλής έντασης που υπογορεύεται από το διεθνές κεφάλαιο και φυσικά κομμάτι δικαστική ή αστυνομική έρευνα δεν πραγματοποιήθηκε.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ CECILIA RODRIGUEZ, 3 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995: "...Η δική μου περίπτωση δεν είναι το πρώτο σεξουαλικό έγκλημα που διαπράττεται στην περιοχή και αν δεν τερματιστεί ο πόλεμος χαμηλής έντασης που διεξάγεται ενάντια στο λαό της Chiapas, ελάχιστες ελπίδες υπάρχουν για το ότι θα είναι και το τελευταίο. Πόσες άλλες γυναίκες, των οποίων την ιστορία δεν γνωρίζουμε, έχουν περάσει από αυτή την κόλαση; Γυναίκες που ποτέ δεν είπαν τίποτα δημόσια γιατί φοβούνται για τη ζωή τους;

Αποφάσισα να πραγματοποιήσω αυτή τη δημόσια δήλωση γιατί ελπίζω ότι η περίπτωση μου θα καταδείξει τη βίαιη πραγματικότητα του πολέμου χαμηλής έντασης που διεξάγεται στη Chiapas. Είμαι μια ακόμη απόδειξη της χρήσης της σεξουαλικής βίας ως όπλο ενάντια στις γυναίκες σ' αυτό τον πόλεμο.

Είναι πολύ οδυνηρή αυτή η δημόσια δήλωση. Ο πόνος και ο στιγματισμός μου θα γίνουν υλικό για δημόσια εκμετάλλευση και χλευασμό, ο πόνος του άντρα μου, των γυναικών μου, των αδερφών μου και των τριών παιδιών μου θα καταστούν δημόσιο κτήμα. Ωστόσο, αν όλη αυτή η υπόθεση καταφέρει να εκθέσει δημόσια το καθεστώς τρόμου στο Μεξικό, θα αξίζουν όλες οι θυσίες.

Ζητώ δικαιοσύνη, όχι από τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ και του Μεξικού που είναι συνένοχοι σ' αυτό τον πόλεμο, αλλά από τους λαούς των ΗΠΑ και του Μεξικού. Ζητώ να δουν το μαρτύριό μου και να το πολλαπλασιάσουν με τις εκατοντάδες των αντρών, των γυναικών και των παιδιών των οποίων οι φωνές δεν ακούγονται, που υποφέρουν σε καθημερινή βάση την εξαθλίωση και το τρομοκρατικό στυλ που στοχεύει να καταπνίξει τα ανθρώπινα αιτήματά τους για δημοκρατία, ελευθερία και δικαιοσύνη.

Σας ζητώ να θυμάστε πάντα τις γυναίκες του Μεξικού, να αγωνιστείτε για το δικαίωμά τους να ζουν με ασφάλεια σε μια χώρα όπου τα αιτήματά των ζαπατίστας για δημοκρατία, ελευθερία και δικαιοσύνη θα είναι μια πραγματικότητα.

Έχω μια ερώτηση γι' αυτούς που με βιάσανε: Γιατί δεν με σκοτώσατε;

Ήταν λάθος σας που μου χαρίσατε τη ζωή. Δε θα "το βουλώνω", δεν θα σταματήσω τις επισκέψεις μου στη Chiapas, δεν θα σταματήσω τη δράση μου στις ΗΠΑ ως εκπροσώπου των Ζαπατίστας, τα τραύματά μου δεν έφτασαν σε βαθμό παράλυσης. Θα ακολουθήσω το παράδειγμα των χιλιάδων μεξικάνων που συνεχίζουν τον αγώνα για πραγματική δημοκρατία στο Μεξικό, παρά τους κινδύνους για τους ίδιους και τους αγαπημένους τους, που λένε την αλήθεια παρά τα σωματικά και πνευματικά μαρτύρια. Δεν αφαιρέσατε τη ζωή μου, ούτε τη θέληση και τη δύναμη για να συνεχίσω τον αγώνα."

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ CECILIA RODRIGUEZ, 6 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995:

"Θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους μου έστειλαν αυτά τα θερμά μηνύματα που είναι απαραίτητα και καλοδεχούμενα, που εμποδίζουν τον παγωμένο άνεμο που φυσάει μέσα στο κορμί μου. Είναι φορές που με κυριεύει μια αίσθηση ντροπής, που μεταλλάσσω για τη δημόσια δήλωσή μου, που θέλω να ξεφύγω και να κρυφτώ από τις εικόνες που έχουν καρφωθεί στο μυαλό μου. Που θέλω να φύγω μακριά και να γίνω αυτό που ήμουν πριν, ένα άτομο που ασκούσε το δικαίωμα να μιλάει δημόσια, ένα απλό άτομο με τη δική του προσωπικότητα και όχι ένα θέαμα. Που αμφιβάλω για τη χρησιμότητα της πράξης μου σ' αυτό τον πόλεμο.

(...)Κανείς ποτέ δε χρησιμοποίησε τη λέξη "γενετονία" και όμως, αυτό ήταν. Ο πληθυσμός μιας ολόκληρης ηπείρου εξολοθρεύτηκε. Οι γνώσεις τους, η τεχνολογία και η επιστήμη τους χάθηκαν και δεν αποτελούν πια μέρος του πλούτου της ανθρωπότητας. Το Γενάρη του 1994 οι ζαπατίστας είπαν αυτό που όλοι ήξεραν: προειδοποίησαν για τη δεύτερη, την επερχόμενη φάση αυτής της γενετονίας. Το αμαρτωλό έκανε αληθινό και σημαντικό το μήνυμά τους. Σήμερα, ο χαρακτήρας αυτού του πολέμου χαμηλής έντασης γίνεται γνωστός μέσα από τα βιολόγια μου - οι όμοιες οι γυναίκες της περιοχής υποφέρουν τόσο καιρό, από τότε που έφτασε ο στρατός.

Εμείς οι άνθρωποι είμαστε άσχετοι, αμοιόφθοι; Η αμοιότητα είναι το μόνο πράγμα που μπορεί να μας κάνει να αναλογιστούμε τις πράξεις μας; Δεν μπορούμε να σκεφτούμε; Οι διαφορετικές μας κουλτούρες υψώνουν ανάμεσα μας τέτοια τείχη που δεν μπορούμε να νιώσουμε ο ένας τον άλλον, να ανταποκριθούμε; Στο μοναχικό μου περπάτημα ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο συνεχίζω να είμαι άνθρωπος."

δητοποίησα ότι η μεγαλύτερή μου ανακούφιση ήταν ότι κατάφερα να διατηρήσω την ακεραιότητά μου και ότι αυτό μπορούσε να τα απαντήσει όλα. Δεν υπάρχει υλικό αγαθό ή προσωπική σχέση που να έχει μεγαλύτερη σημασία από το ότι κατάφερα να διατηρήσω την ελπίδα πως μπορούμε να είμαστε καλύτεροι.

Και έπειτα, το πιο παράδοξο από όλα τα παράδοξα. Η φρίκη του πολέμου είναι απλά αυτό, φρίκη. Είναι μια πορεία ασταμάτητων μαρτυριών και δεν υπάρχει τίποτα, απολύτως τίποτα το ρομαντικό ή το δονκιχωτικό ή το ευχάριστο στον πόλεμο. Υπάρχουν πολλοί που θέλουν να βγαίνουν φωτογραφίες με τους ζαπατίστας, που θέλουν να νιώθουν κοντά τους, να είναι οι αποκλειστικοί ερμηνευτές της σκέψης και των πράξεών τους, να κερδίσουν μια θέση στην ιστορία μέσα από το θάνατο των ζαπατίστας. Πώς θα πείσουμε αυτούς τους ανθρώπους να αγωνιστούν για τη ζωή των ζαπατίστας;

Ας γνωρίσουμε την ειρήνη - όχι την ειρήνη του θανάτου. Ας μάθουμε να ακούμε πριν φτάσουν σ' αυτά μας οι κραυγές της αγωνίας. Ας μάθουμε να δρούμε πριν αναγκαστούμε να υπερασπιστούμε τις ίδιες μας τις ζωές."

Ανακοίνωση του EZLN

Αδέρφια, η Παράνομη Επανάστατική Επιτροπή Ινδιάνων-Γενική Διοίκηση του EZLN, δηλώνει τα ακόλουθα:

1 Στις 26 Οκτώβρη 1995 η συντρόφισσα Cecilia Rodriguez, πολίτης των ΗΠΑ και νόμιμος εκπρόσωπος του EZLN μέσω της NCDM, δέχτηκε την επίθεση μιας συμμορίας εγκληματιών που υπηρετούν τη τυραννία στην πολιτική της βίας και των εξεπτελισμών ενάντια στους τίμιους ανθρώπους που υποστηρίζουν τον EZLN στον αγώνα του για μια ειρήνη δικαίου και αξιοπρέπειας.

2 Η δειλή επίθεση ενάντια στη ζαπατίστα Cecilia Rodriguez αποτελεί μέρος μιας σειράς επιθέσεων και πράξεων εξεπτελισμού ενάντια στις γυναίκες που αγωνίζονται για τη δημοκρατία στο Μεξικό, μιας σειράς εγκλημάτων ενάντια σε γυναίκες, ινδιάνες ή όχι, στην περιοχή της Chiapas.

3 Η τυραννία δεν μπορεί να εγγυηθεί την ασφάλεια κανενός στη Chiapas, παρά την παρουσία δεκάδων χιλιάδων στρατιωτών που μοναδικό στόχο έχουν την εξασφάλιση της απειθαρχίας των ισχυρών.

4 Αφού οι νόμοι της τυραννίας δεν κάνουν τίποτα ενάντια σ' αυτές τις περιπτώσεις, ο EZLN δραστηριοποιείται για να ελαττώσει και να συλλάβει τους δράστες αυτής και άλλων εγκληματικών επιθέσεων ενάντια σε γυναίκες στη Chiapas και να τους δικάσει σύμφωνα με τους ζαπατίστικους νόμους.

5 Ο EZLN ενώνει τη φωνή του και τη δράση του με τις χιλιάδες των ανθρώπων που απαιτούν την απόδοση δικαιοσύνης σε όλες τις περιπτώσεις βίας ενάντια σε γυναίκες. Καλούμε όλες τις γυναίκες και

τους άντρες που στο Μεξικό και σε ολόκληρο τον κόσμο αγωνίζονται για δημοκρατία, ελευθερία και δικαιοσύνη να δραστηριοποιηθούν για αυτό το θεμελιώδες δικαίωμα κάθε ανθρώπινης ύπαρξης: το σεβασμό στη γυναίκα.

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου

ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΙΝΔΙΑΝΩΝ-ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ EZLN, ΝΟΕΜΒΡΗΣ ΤΟΥ 1995

Υ.Γ. 1: Για τις συλλογικότητες, τις οργανώσεις και τα άτομα που θέλουν να διαμαρτυρηθούν για το συνεχιζόμενο πόλεμο χαμηλής έντασης στη Chiapas και τη χρήση του Malation, οι διευθύνσεις του προέδρου του Μεξικού Ernesto Zedillo είναι οι ακόλουθες: Palacio Nacional, 06067 Mexico D.F./Fax: 011-525-2711774 και 011-525-2711764.

Υ.Γ. 2: Το PRI και το "PIN". Πριν από δύο μήνες διαβάσαμε στο "PIN" ότι η "Νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωσης" θα πάρει την πρωτοβουλία για τη συγκρότηση "πρωτοβουλίας αλληλεγγύης στους ζαπατίστας". Στο τεύχος 266 της ίδιας εφημερίδας διαβάσαμε ότι στις 22/11 πραγματοποιήθηκε στα γραφεία του NAP συνάντηση εκπροσώπων αυτής της οργάνωσης με μέλος του διεθνούς τμήματος της κεντρικής επιτροπής του ΚΚ Κούβας με σκοπό "την ολόκληρη ενίσχυση των διμερών σχέσεων NAP-ΚΚΚ". Στις εκδηλώσεις που πραγματοποιήσε το Σεπτέμβρη σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας ενημερώσαμε εκτενώς για τις σχέσεις του ΚΚΚ με το κόμμα-κράτος του Μεξικού, το PRI. Από ότι φαίνεται αυτό δεν στάθηκε αρκετό για κάποιους όψιμους "αλληλεγγυούς". Αναγκαζόμαστε -για τελευταία φορά- να αναφερθούμε στο ίδιο ζήτημα, δημοσιοποιώντας ένα χαρακτηριστικό περιστατικό: Το Μάρη του 1995 πραγματοποιήθηκε στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης η 5η συνδιάσκεψη του Φόρουμ του Σάο Πάολο που αποτελεί μια διεθνή συνάντηση των αριστερών οργανώσεων της Λατινικής Αμερικής. Σε αυτή τη συνάντηση το ΚΚ Κούβας επέβαλε την παρουσία αντιπροσωπείας του PRI, σαν αντάλλαγμα των επενδύσεων που πραγματοποιούν μεξικάνικες ιδιωτικές επιχειρήσεις στην Κούβα. Όταν οι Τουπαμάρος έθεσαν ζήτημα, αν δεν εκδιωχτεί το PRI, να παραστεί αντιπροσωπεία του EZLN, έλαβαν αρνητική απάντηση με το επιχείρημα ότι "αρκετούς τρομοκράτες έχουμε ήδη εδώ". Δεν γνωρίζουμε αν με αυτή του την κίνηση το NAP ελπίζει ότι στην επόμενη συνδιάσκεψη το ΚΚΚ εκτός από την παρουσία του PRI θα επιβάλλει και την παρουσία του "PIN". Αυτό που είναι βέβαιο είναι πως δεν μπορεί να είσαι αλληλέγγυος και στους ζαπατίστας και στους εχθρούς τους... Εκτός αν η "αλληλεγγύη" έχει κάποια διαφορετικά -ακατανόητα για τη δική μας ηθική- κίνητρα.

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας, Θεσσαλονίκη, 6 Δεκεμβρίου '95

ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΒΑΘΜΑΔΕΣ ο βρώμικος πόλεμος ενάντια στους εξεγερμένους στο Μεξικό παίρνει μεγάλες διαστάσεις σε ολόκληρη τη χώρα και περισσότερο στις πολιτείες με ινδιάνικο πληθυσμό και φυσικά στη Chiapas. Δολοφονίες, απαγωγές, βιασμοί βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη και προστίθενται στις "σταθερές" απίτες θανάτου που χαρακτηρίζουν το μεξικάνικο νότο: υποστυμμός, ασθένειες που μπορούν να αντιμετωπισθούν αλλά δεν υπάρχουν φάρμακα, απουσία εγκαταστάσεων ύδρευσης και αποχέτευσης. Σε όλα αυτά, έρχονται να προστεθούν και οι καταγγελίες για ψεκασμό από αέρος των ινδιάνικων κοινοτήτων της Chiapas με απαγορευμένα φυτοφάρμακα και χημικά που, με πρόσημα την προστασία των φυτειών, δηλητηριάζουν το νερό, προκαλούν άμεσα προβλήματα υγείας στον πληθυσμό και καθιστούν σαφή τον εκβιασμό της κυβέρνησης: τα χημικά αυτά είναι εξαιρετικά καρκινογόνα.

"Ήταν λάθος σας που δεν με σκοτώσατε"

Στις 26 Οκτώβρη η Cecilia Rodriguez και ένας σύντροφος δέχτηκαν τη βίαιη επίθεση τεσσάρων οπλισμένων αντρών κοντά στη λίμνη Rajal στη Chiapas. Απομάκρυναν τη Cecilia από το σύντροφο και τη βίασαν. Ένας από τους ένοπλους της είπε: "Τώρα ξέρεις πως είναι τα πράγματα στη Chiapas, έτσι δεν είναι; Βούλωσ' το λοιπόν, βούλωσ' το γιατί καταλαβαίνεις τι σε περιμένει..." Αυτή η σεξουαλική επίθεση είχε πολιτικά κίνητρα. Η Cecilia είναι ο επίσημος εκπρόσωπος του EZLN στις ΗΠΑ. Είναι συντονίστρια της Εθνικής Επιτροπής για τη Δημοκρατία στο Μεξικό (N.C.D.M.) που δραστηριοποιείται σε 30 πόλεις σε ολόκληρες τις ΗΠΑ.

Αυτή η επίθεση δεν ήταν ούτε τυχαία ούτε πρωτοφανής για τη Chiapas και το Μεξικό γενικότερα. Πριν λίγο καιρό, τρεις γυναίκες της φυλής Tzeltal βιάστηκαν σε ένα στρατιωτικό μπλόκο και τρεις νοσοκόμες βιάστηκαν και σχεδόν δολοφονήθηκαν στο San Andres

ΧΗΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ "MALATION"

Αναδημοσίευση άρθρου από την εφημερίδα "Tiempo" της Chiapas, φύλλο 18ης Νοεμβρη 1995.

"Καταγγέλλουμε τη χρήση του εντομοκτόνου "Malation" ως μέσο εξολόθρευσης στη Chiapas. Έχει αποκλυφθεί ότι εδώ και πάνω από 5 μήνες η ζούγκλα Lacandona ψεκάζεται ανεξέλεγκτα και σε τεράστιες ποσότητες με το εντομοκτόνο "Malation", τόσο από αέρος όσο και από αγροτικά οχήματα. Αυτό το εντομοκτόνο προκαλεί πολλά και εφάπαξ προβλήματα στον ανθρώπινο οργανισμό, ανάμεσά τους και καρκίνο.

Φέτος τον Αύγουστο η SAGDR (Γραμματεία Γεωργίας Ανάρθωσης και Ανάπτυξης των Καλλιεργειών) έβαλε σε καραντίνα για έξι μήνες εννέα δήμους της Chiapas, στο βόρειο τμήμα της πολιτείας, στη ζούγκλα και κοντά στα σύνορα με τη Γουατεμάλα, με πρόσημα την εμφάνιση της "μεσογειακής μύγας". Καμμία υπηρεσία δεν ενδιαφέρθηκε για τις συνέπειες στο περιβάλλον και στους ανθρώπους της ζούγκλας, για την τοξική επιβάρυνση που προκαλεί η μεξικάνικη κυβέρνηση με τη στήριξη του υπουργείου γεωργίας των ΗΠΑ. Αυτή η καταγγελία είναι συγχρόνως μια έκκληση για να σταματήσει η αντιμετώπιση της "μεσογειακής μύγας" με αυτή

τη μέθοδο, αφού μάλιστα εδώ και καιρό εφαρμόζεται η μέθοδος εξολόθρευσης μέσω αναπαραγωγής με στειρωμένες μύγες.

Οι καταστρεπτικές συνέπειες του Malation είναι γνωστές. Δεν χρειάζεται να δοκιμαστεί και πάνω μας."

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ "MALATION" (από το Internet, 27/11/95): "Μου προκαλεί πόνο η πληροφορία ότι οι πληθυσμοί της Chiapas ραντίζονται με Malation. Το 1980 ζούσαμε στην Santa Clara της California όπου υποστήκαμε ράντισμα με Malation. Τότε προμηθευτήκα από την υπεύθυνη τοπική ομοσπονδιακή υπηρεσία αντίτυπα των κατατεθειμένων ενόρκων γνωματεύσεων ειδικών επιστημόνων σχετικά με τις καταστροφικές επιπτώσεις του Malation. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ γνώριζε αυτές τις γνωματεύσεις, αλλά μοναδική της έγνοια ήταν η απόκρυψη των αρνητικών επιπτώσεων του ραντισματος και η αποτροπή οποιωνδήποτε πιθανών αντιδράσεων. Το Malation δεν προκαλεί μόνο καρκίνο αλλά και πολλά συμπτώματα, όπως εμετούς, πονοκεφάλους κλπ. Επιπλέον καταστρέφει τη χοληστεράση και αυτό επιδρά αρνητικά στο νευρικό σύστημα. Επίσης προκαλεί ευευστασιακά προβλήματα και παραισθήσεις, αλλά και άσθμα. Έχει μεγαλύτερες

συνέπειες στα άτομα με ελλείψεις χοληστεράσης και στα μικρά παιδιά. Οι προσβεβλημένοι πρέπει να νοσηλεύονται για μεγάλο διάστημα επειδή για την αποτοξίνωση του οργανισμού απαιτείται περισσότερος χρόνος από ότι για την αποτοξίνωση από το αλκοόλ. Το Malation κατασκευάστηκε στη Γερμανία, στις αρχές του 2ου παγκοσμίου πολέμου ως τοξικό αέριο νευρών."

17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995: 12 ΧΡΟΝΙΑ EZLN

Ανακοίνωση της Παράνομης Επανάστατικής Επιτροπής Ινδιάνων-Γενικής Διοίκησης του EZLN, 17 Νοέμβρη 1995

Αδέρφια, σήμερα, 17 Νοέμβρη του 1995, συμπληρώνονται δώδεκα χρόνια από τη γέννηση του EZLN στα βουνά του μεξικάνικου νότου (...). Κατά τη διάρκεια αυτών των δώδεκα χρόνων κάναμε πολλά λάθη, ποτέ όμως το λάθος να αρνηθούμε ότι μπορούμε να είμαστε καλύτεροι. (...) Εμείς, οι ζαπατίστας, θέλουμε ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ, ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΜΑΣ. Για εμάς, όλοι όσοι, με όπλα ή χωρίς, ινδιάνοι ή όχι, με πρόσωπα φανερά ή με πρόσωπα καλυμμένα, κάνουν δικό τους το όνειρο για μια καλύτερη χώρα, είναι ζαπατίστας.

Σε αυτά τα δώδεκα χρόνια έχουν πεθάνει πολλοί ζαπατίστας. Άντρες, γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι

έχουν πεθάνει, μπαίνοντας έτσι στα βήματά μας.

Από πολύ μακριά, από τους χρόνους χωρίς χρόνο, έρχονται οι λέξεις που φτάνουν τη φωνή μας. Για να μορέσουμε να βαδίσουμε προς το βουνό, πρέπει να γυρίσουμε στο παρελθόν μας. Για να μιλήσουμε, σωπαίνουμε, για να προχωρήσουμε, μένουμε ακινητοί. Για να γελάσουμε, κλαίμε. Για να ζήσουμε, πεθαίνουμε (...). Νά'μαστε αδέρφια, οι παντοτινά νεκροί. Πεθαίνοντας ακόμα μια φορά, μια τώρα για να ζήσουμε.

Χαιρετίζουμε τα αδέρφια μας τους ζαπατίστας. Χαιρετίζουμε όλους τους μεξικάνους. Να ζήσουν οι νεκροί του τώρα και του πάντα! Ζήτω οι εξεγερμένοι! Ζήτω ο EZLN!

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου,

Παράνομη Επανάστατική Επιτροπή Ινδιάνων-Γενική Διοίκηση του EZLN, Μεξικό, Νοέμβρης του 1995

8 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1933

Μπροστά στις κάλπες, η κοινωνική επανάσταση!

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΤΟΥ 1933 η Ισπανία έμπαινε σε μια κρίσιμη προεκλογική περίοδο τη στιγμή που ο ευρωπαϊκός ορίζοντας σκεπάζονταν απειλητικά από το ναζισμό και το φασισμό ενώ ο σταλινισμός, στα μάτια όσων είχαν μια στοιχειώδη αντίληψη και ενημέρωση, είχε ήδη απογυμνώσει το σοβιετικό καθεστώς από κάθε πρόφαση επαναστατικότητας. Στο εσωτερικό της Ισπανίας από την άλλη μεριά οι κοινωνικές αντιθέσεις έφταναν σε σημείο έκρηξης.

Η προεκλογική εκστρατεία άρχισε και η δεξιά σχημάτισε ένα συνασπισμό με κοινό υποψήφιο. Το προεκλογικό του σύνθημα ήταν η αμνηστία για τους φυλακισμένους της "Σανχουρχάντα", δηλαδή αυτών που είχαν αναμειχθεί στο πραξικόπημα στις 10 Αυγούστου 1932 υπό το μοναρχικό στρατηγό Σανχούρχο. Προστέθηκαν ακόμα και δύο άλλα συνθήματα: ο αντιμαρξισμός και η υπεράσπιση της εκκλησίας. Η αριστερά, χωρισμένη σε Δημοκρατικούς και Σοσιαλιστές, στήριξε την προπαγάνδα της στην εξυγίανση της δημοκρατίας και την απελευθέρωση από την κυριαρχία του κλήρου. Τα βασικά προβλήματα, η γενική αμνηστία για τους φυλακισμένους αγωνιστές, η ανεργία και η κυριαρχία των κεφαλαιοκρατών αγνοήθηκαν τελείως. Ο Jil Robles ήταν ο αρχηγός του αντιδραστικού και θρησκευτικού συνασπισμού της δεξιάς (CEDA), που τον αποτελούσαν κεφαλαιούχοι, γαιοκτήμονες, οι μεγαλοαστοί και ο στρατός. Για να αντιμετωπίσουν τη CEDA,

οι φτωχοί δεν είχαν κανένα άλλο μέσο παρά την ένοπλη εξέγερση, αφού οι δήθεν εκπρόσωποί τους, οι Σοσιαλιστές και οι Δημοκρατικοί, που ήταν στην εξουσία για δύο χρόνια, τους είχαν γεμίσει φτώχεια και αηδία για τους πολιτικούς. Η CNT είχε μόνο μια επιλογή δράσης: να ενισχύσει το επαναστατικό κλίμα, στην κατεύθυνση του εύλογου σκοπού που οδηγούσε αναπόφευκτα η ιστορική κατάσταση. Η CNT υιοθέτησε το σύνθημα **"Μπροστά στις κάλπες, η κοινωνική επανάσταση!"**. Σε συγκέντρωση στη Plaza de Toros στη Βαρκελώνη, που την παρακολουθούσαν 100.000 άτομα, ο Dumitri Εξήγησε τη στρατηγική της CNT: "Αντιμέτωπη με την ήττα της δημοκρατίας και την απειλή του φασισμού, η CNT δηλώνει επίσημα το δικαίωμά της να κάνει την επανάσταση. Οι Σοσιαλιστές και οι Κομμουνιστές λένε ότι μια αποχή από τις εκλογές θα βοηθούσε το φασισμό. Εμείς πάντα λεγαμε ότι το κράτος είναι ένα όργανο καταπίεσης στην υπηρεσία μίας τάξης και παραμένουμε συνεπείς στις αρχές μας. Και επειδή νομίζουμε ότι ένα απελευθερωτικό κίνημα πρέπει πάντα να είναι αντίθετο με το κράτος, γ'αυτό υποστηρίζουμε μια ενεργητική αποχή από τις εκλογές. Αυτό πάει να πει, ότι ενώ θα μένουμε μακριά από την ηλιθιότητα των εκλογών, πρέπει συγχρόνως να δράσουμε ενεργά στα εργοστάσια και τους δρόμους. Σκεφτείτε το παράδειγμα της Γερμανίας, όπου ο θρίαμβος του φασισμού ακολουθήθηκε από κάθε μορφή βίας ε-

νάντια στο προλεταριάτο. Εκεί συμβούλεψαν τους ανθρώπους να ψηφίσουν τη στιγμή ακριβώς που ο φασισμός καταλάμβανε την εξουσία. Δεν ήταν ώρα για να ψηφίσουν, αλλά για να πάρουν τα όπλα. Το δίλημμα ήταν φανερό: επανάσταση ή φασισμός. Δεν υπήρχε άλλη διέξοδος." Η προεκλογική περίοδος τελείωσε με μια μεγάλη συγκέντρωση της FAI μπροστά από το Κτίριο Καλών Τεχνών. Οι ομιλητές ήταν σαφείς: "Εργάτες, η θύελλα πλησιάζει (...) Ας αρχίσουμε να φτιάχνουμε εργατικά συμβούλια, να χρησιμοποιούμε τους τρόπους οργάνωσης που πρέπει να αποτελέσουν τη βάση για τη νέα κοινωνική και αντεξουσιαστική οικονομία. Η κατάληψη των εργοστασίων στην Ιταλία πρέπει να μας γίνει μάθημα. Οι καταλήψεις πρέπει να ανοιχτούν προς τα έξω, γιατί, όπως όλες οι εξεγέρσεις, η εξέγερσή μας πρέπει να είναι επιθετική. Ο περιορισμός στην άμυνα σημαίνει πάντα το θάνατο κάθε εξέγερσης (...) Οι εργάτες δεν έχουν να χάσουν παρά μόνο τις αλυσίδες τους. Ζήτω η κοινωνική επανάσταση!" Στις εκλογές, στις 19 Νοέμβρη, νίκησε η δεξιά. Η αποχή κυμάνθηκε στο 40% ενώ στις περιοχές με μεγάλη επίδραση της CNT έφτασε το 90%. Η CNT, πιστή στις δεσμεύσεις της, στις 23 Νοέμβρη συγκρότησε μια Εθνική Επαναστατική Επιτροπή, με έδρα τη Σαραγόσα. Μοιράστηκαν φυλλάδια που καλούσαν τους εργάτες να καταλάβουν τα εργοστάσια, τα καταστήματα και τα ορυχεία και να πάρουν την παραγωγή στα χέρια τους.

Τους καλούσαν να σχηματίσουν συμβούλια, ομοσπονδοποιημένα σε τοπικό επίπεδο και ένοπλες λαϊκές πολιτοφυλακές σε κάθε κομμούνα για την υπεράσπιση της επανάστασης. Στις 10.00 το πρωί της 8ης Δεκεμβρη 1933 οι περιφερειακές οργανώσεις της CNT ενημέρωσαν τις κατά τόπο αρχές ότι είχε κηρυχθεί "κατάσταση πολιορκίας". Ο αγώνας είχε ήδη αρχίσει στη μισή χερσόνησο: γενική επαναστατική απεργία στη Σαραγόσα, τη Βαρκελώνη, την Ουέσκα, τη Βαλένσια, τη Σεβίλλη, την Κόρδοβα, τη Γρανάδα, το Κάντις, τη Μπανταγιά και τη Χιχόν. Οι επαναστάτες ανατίναξαν γέφυρες και κυβερνητικά κτίρια. Σε πολλές περιοχές, ο πληθυσμός μέσα από λαϊκές συνελεύσεις αποφάσισε την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας και τον αποπλισμό της αστυνομίας και του στρατού. Απελευθερώθηκαν κρατούμενοι και πυρπολήθηκαν χρεώματα και τίτλοι ιδιοκτησίας. Ωστόσο το κίνημα δεν επεκτάθηκε στις περιοχές που υπήρχε επιρροή των σοσιαλιστών. Τα κέντρα δράσης παρέμειναν απομονωμένα και οι εργατικές πολιτοφυλακές βρέθηκαν αντιμετώπιες με τεράστιες δυνάμεις του στρατού και της αστυνομίας. Σύντομα οι δυνάμεις καταστολής κατέλαβαν τις επαναστατημένες περιοχές. Σε πολλές περιπτώσεις ο στρατός βομβάρδισε με πυροβολικό τις έδρες των συνδικάτων,

θάβοντας τους υπερασπιστές τους κάτω από τα ερείπια. Στις 15 Δεκεμβρη, όλα είχαν τελειώσει, αν και σε μερικές πόλεις συνεχίζονταν η γενική απεργία. Συνελήφθησαν χιλιάδες εργάτες και το σύνολο της Εθνικής Επαναστατικής Επιτροπής. Οι δίκες όμως που ακολούθησαν ήταν δημόσιες. Έτσι οι κατηγορούμενοι μετατράπηκαν σε κατήγορους, αφού χρησιμοποιήσαν το εδωλίο του κατηγορουμένου για να σφυροκοπήσουν το καπιταλιστικό σύστημα και να υπερασπιστούν το δικαίωμα της εργατικής τάξης στην επανάσταση. Σε πολλές περιοχές της Ισπανίας κηρύχτηκε γενική απεργία με αίτημα την απελευθέρωση των κρατουμένων. Η απεργία κράτησε τέσσερεις μήνες, μέχρι το Μάη του 1934, οπότε και απελευθερώθηκαν και οι τελευταίοι αγωνιστές.

Η CNT είχε χάσει μια μάχη, αλλά συγχρόνως είχε κερδίσει δύο σημαντικές κατακτήσεις: από τη μια μεριά, ο πληθυσμός συνειδητοποίησε τη δύναμή του από την άλλη, κατάλαβε ότι ο φασισμός δεν αντιμετωπίζεται με τις κάλπες. Έτσι, όταν δύο χρόνια αργότερα, στις 17 Ιούλη του 1936, ο στρατηγός Φράνκο θα επιχειρήσει να καταλάβει την εξουσία με πραξικόπημα, ο ισπανικός λαός δε θα βρεθεί απροετοίμαστος. Όμως αυτή είναι μια άλλη, μεγάλη ιστορία...

ΒΙΚΤΩΡ ΣΕΡΖ: Ο "ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ"

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΣΕΡΖ γεννήθηκε στις 3 Δεκεμβρη 1890 στις Βρυξέλλες. Από την εφηβεία του εντάσσεται στο σοσιαλιστικό κίνημα. Από το 1910 ως το 1911 εκδίδει την εφημερίδα "ΑΝΑΡΧΙΑ, η μόνη τάξη δίχως τάξεις". Το 1912 συλλαμβάνεται για συμμετοχή στην περίφημη "συμμορία Μποντό", μια ομάδα αναρχικών που δρούσε σε ολόκληρη τη Γαλλία πραγματοποιώντας ληστείες, με τα χρήματα των οποίων ενίσχυαν απεργούς, οικογένειες φυλακισμένων και επαναστατικές εκδόσεις. Όταν αποφυλακίζεται το 1917, πηγαίνει στη Βαρκελώνη όπου συμμετέχει στην αναρχοσυνδικαλιστική εξέγερση που ξεσπά κάτω από τον απόηχο της Οκτωβριανής Επανάστασης. Είναι η περίοδος που γεννιέται το ρεύμα του "αναρχομπολσεβικισμού", που τελικά είχε μια κάποια συνέχεια μόνο στη Λατινική Αμερική. Ο Σερζ, επηρεασμένος από αυτή τη τάση, πηγαίνει το 1919 στη Ρωσία και με τη διεθνή επαναστατική φήμη που είχε, αναλαμβάνει διάφορες θέσεις στα σοβιέτ. Από το 1926 ασκεί σκληρή κριτική στο Στάλιν και εντάσσεται στην "αριστερή αντιπολίτευση". Το 1928 αποκλείεται από κάθε επίσημη θέση. Αρχίζει να γράφει πολιτικά κείμενα και μυθιστορήματα, τα οποία στέλνει στη Γαλλία για να τυπωθούν. Το 1933 συλλαμβάνεται και εκτοπίζεται στη Σιβηρία. Το 1935 αρχίζει διεθνή εκστρατεία για την απελευθέρωσή του. Το 1936 απελευθερώνεται και απελαύνεται από την Ε.Σ.Σ.Δ. Το 1937 ορίζεται σύμβουλος του ΡΟΜ και αρχίζει εκστρατεία ενάντια στις δίκες της Μόσχας. Το 1940, όταν ολοκληρώνεται η ναζιστική κατοχή στην Ευρώπη, δραπετεύει στο Μεξικό, όπου, μετά από χρόνια αθλιότητας και απομόνωσης, πεθαίνει το 1947.

Στα χαρακτηριστικά αποσπάσματα που ακολουθούν, βλέπουμε πως βίωσε "από τα μέσα" ένας επαναστάτης το καθεστώς των μπολσεβίκων: "Η μπολσεβίκικη σκέψη παίρνει σα δεδομένο ότι η αλήθεια της ανήκει αποκλειστικά. Για το Λένιν, τον Μποουχάριν, τον Τρότσκι, τον Πριμομπράζνσκυ και για άλλους πολλούς διανοητές που θα μπορούσα να αναφέρω, ο διαλεκτικός υλισμός του Μαρξ και του Ένγκελς ήταν ταυτόχρονα ο νόμος της ανθρώπινης σκέψης και ο νόμος της φυσικής ανάπτυξης των κοινωνιών. Το κόμμα, πολύ απλά, είναι ο προστάτης της αλήθειας" οποιαδήποτε ιδέα διαφοροποιείται από το κομματικό δόγμα, είναι είτε ολέθρια πλάνη, ή οπισθοδρόμηση (...) Έχω δει με τα μάτια μου πώς ένας άντρας, που χτες ακόμα ήταν ένας εργάτης ή ναύτης, μεθάει από την εξάσκηση της εξουσίας, πόσο ευχαριστείται να υπενθυμίζει στους άλλους ότι από και πέρα αυτός διατάζει (...) Σε 100 διαφορετικές περιπτώσεις, ο Λένιν εγκωμιάσε τη δημοκρατία κι επέμενε ότι η δικτατορία του προλεταριάτου είναι τόσο "μια δικτατορία ενάντια στους απολλοτριωμένους απολλοτριωτές" όσο και "η πιο πλατιά εργατική δημοκρατία" (...) Αλλά έγραψε στα 1918 ότι η δικτατορία του προλεταριάτου δεν ήταν σε καμιά περίπτωση ασυμβίβαστη με την προσωπική εξουσία και κάνοντας αυτό, δικαιολόγησε εκ των προτέρων κάποιο είδος βοναπαρτισμού (...) Προχουρούσαμε προς μια στατική κοινωνία, μια κοινωνία ελεύθερων ανθρώπων, αλλά το κόμμα δεν έκανε καμμία ευκαιρία για να θυμίζει στο λαό ότι "η βασιλεία των εργατών δε θα τελειώσει ποτέ". Πάνω σε ποιούς θα βασιλεύαν τότε οι εργάτες; Κι εκείνη τη λέξη -"βασιλεία"- τι σήμαινε τέλος πάντων; Τον Ολοκληρωτισμό -και μάλιστα μέσα μας!

Παραθετούμε στη συνέχεια κάποια αποσπάσματα από

το βιβλίο του Σερζ "Τι πρέπει να ξέρει κάθε επαναστάτης", που νομίζουμε ότι είναι στο πνεύμα της εποχής μας: (...) Η αιώνια ψευδαισθηση της κυριαρχίας τάξης είναι το ότι πιστεύει πως μπορεί να αναχαιτιστεί τα αποτελέσματα χωρίς να ασχολείται με τα αίτια, ότι μπορεί να ελέγχει με νομοθετήματα την αναρχία, το συνδικαλισμό (...) Οι δίκες, οι καταδίκες και τα προσωπικά δράματα, είχαν σαν αποτέλεσμα να δημιουργείται μια έκρηξη συμπάθειας και ενδιαφέροντος απέναντι στους επαναστάτες. Αν κάποιος κατόρθωνε να κάνει ακουστή από το εδωλίο τη δυναμική φωνή του, η οργάνωση ξαναγεννιόταν από τις στάχτες της στο κάλεσμα αυτής της φωνής. Δεν ήταν παρά ζήτημα χρόνου. Έπειτα, τι θα έκαναν τους φυλακισμένους; Δεν μπορούσαν παρά να τους κρατούν φυλακισμένους για αρκετό διάστημα ή εξόριστους σε έρημες περιοχές της Σιβηρίας. Στη φυλακή ή στη Σιβηρία βρίσκουν συντροφικούς, δασκάλους και μαθητές. Χρησιμοποιούν την "αναγκαστική" απραξία για να μελετήσουν και να τελειοποιήσουν τη θεωρητική καλλιέργεια των ιδεών τους. Με το να υποφέρουν όλοι μαζί σκληραγωγούνται, γίνονται αποφασιστικοί, παθιάζουν. Αργά η γρήγορα, δραπετές, αμνηστευμένοι -χάρη σε γενικές απεργίες- ή ελεύθεροι με όρους, θα ξαναβρεθούν μέσα στην κοινωνία, βεταμένοι επαναστάτες, "παράνομοι" αυτή τη φορά και πολύ δυνατότεροι από πριν (...) Η καταπίεση δεν αποβλέπει τελικά παρά στον εκφοβισμό. Αλλά είναι ο φόβος, αρκετός για να χτυπήσει την ανάγκη, τον ιδεαλισμό, το αίσθημα δικαιοσύνης, την εξυπνάδα, τη λογική, όλες αυτές τις επαναστατικές δυνάμεις που διαλαλούν τη βαθιά και φοβερή δύναμη των οικονομικών παραγόντων μιας επανάστασης; Υπολογίζοντας στον εκφοβισμό, οι αντιδραστικοί ξεχνούν ότι προκαλούν περισσότερη αγανάκτηση, μίσος, δίψα για δοκιμασίες, παρά πραγματικό φόβο (...)

Μπροστά στους αστυνομικούς και τους δικαστές, μην υποκύπτετε επηρεασμένοι από την ιδεαλιστική αστική διδασκαλία της "αποκατάστασης της αλήθειας". Δεν υπάρχει, μέσα στο κοινωνικό σύμπλεγμα, κοινή αλήθεια ανάμεσα στις τάξεις των εκμεταλλευτών και στις τάξεις των εκμεταλλευομένων. Δεν υπάρχει αλήθεια -μεγάλη ή μικρή- απρόσωπη, ανώτατη, που να πλανάται πάνω από τον πόλεμο των τάξεων. Για την κυρίαρχη τάξη, η αλήθεια είναι το Δίκαιό της: το δικαίωμα να εκμεταλλεύεται, να ληστεύει, να νομοθετεί, να καταδικάζει αυτούς που ονειρεύονται ένα καλύτερο αύριο και να χτυπάει ανελέητα τους φορείς της ταξικής συνειδησίας του προλεταριάτου. Ονομάζει "αλήθεια" το φέμμα που της είναι χρήσιμο. Επιστημονική αλήθεια ονομάζουν οι κοινωνιολόγοι της την αιωνιότητα της ατομικής ιδιοκτησίας. Νόμιμη αλήθεια ονομάζουν αυτό το εξωφρενικό φέμμα: ισότητα πλουσίων και φτωχών απέναντι στο νόμο. Θεωρούν επίσημη αλήθεια την αμεροληψία της δικαιοσύνης, που είναι όπλο μιας τάξης εναντίον όλων των άλλων.

Η αλήθεια τους δεν είναι και δική μας (...) Μπροστά στους αστυνομικούς και τους δικαστές, μην ξεχνάτε ποτέ ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι υπηρέτες διορισμένοι για να εκτελούν τα πιο ποταπά έργα των πλουσίων: ότι αν είναι οι πιο δυνατοί, εμείς έχουμε το δικό μας το μέρος μας: ότι υπερασπίζουμε με δουλικότητα μια παράνομη και κακοποιό τάξη, καταδικασμένη απ' το δικαστήριο της Ιστορίας, ενώ εμείς δουλεύουμε για τη μοναδική και μεγάλη υπόθεση του καιρού μας: για την παγκόσμια αλλαγή με την απελευθέρωση της εργασίας."

3 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1890 Γεννιέται ο «επαγγελματίας επαναστάτης» Βίκτωρ Σερζ.

3 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1984 Διαρροή τοξικών ουσιών στο εργοστάσιο της Union Carbide (UCAR) στο Bhopal της Ινδίας με αποτέλεσμα χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες.

4 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1944 Αρχίζουν τα «Δεκεμβριανά», ιστορικό σημείο έναρξης του ελληνικού εμφυλίου, ανάμεσα στο ΚΚΕ και το κομμουνιστικό κίνημα και στους Άγγλους και την ελληνική αστική τάξη.

4 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1984 Βίαιες συγκρούσεις ενάντια στην επίσκεψη του φασίστα Λεπέν έξω από το Καραβελ και σε ολόκληρη το κέντρο της Αθήνας.

4 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1984 Στο Βερολίνο δολοφονείται από μπάτσους ο γραμματέας του τοπικού Αναρχικού Μαύρου Σταυρού Georg von Rauch.

4 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1993 Επίθεση 300 αναρχικών σε φασιστική συγκέντρωση έξω από τη Βουλή.

5 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1868 Ανακηρύσσεται κομμούνα στην ισπανική πόλη Cadiz, που σύντομα καταστέλλεται από τον στρατό και την αστυνομία.

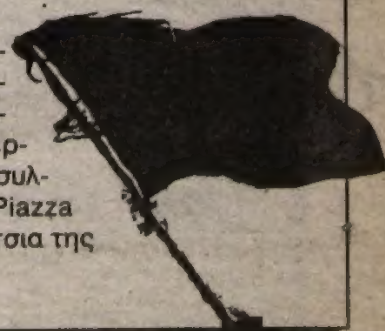
8 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1933 Ανακηρύσσεται εξέγερση στην Ισπανία.

9 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1893 Βόμβα στη γαλλική Βουλή από τον Αύγουστο Βαγιάν.

12 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1969 Νεοφασίστες βάζουν βόμβα σε τράπεζα του Μιλάνου και σκοτώνουν 14 άτομα. Η αστυνομία κατηγορεί, συλλαμβάνει και δολοφονεί τον αναρχικό Βολμπρέτα.

12 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1982 Η αμερικάνικη πυρηνική βάση του Greenham Common περικυκλώνεται από 50.000 γυναίκες.

15 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1969 Δολοφονείται στο αστυνομικό τμήμα του Μιλάνου ο αναρχικός σιδηροδρομικός εργάτης Τζιουζέπε Πινέλι. Είχε συλληφθεί για την βόμβα στην Piazza Fontana, που ήταν προβοκάτσια της ιταλικής ΚΥΠ.

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ βρίσκεται στο αποκορύφωμά της καθώς όλο και πιο έντονα νιώθουμε τα λυσσαλέα της χτυπήματα στο χώρο των αναρχικών και τις εξοντωτικές φυλακίσεις αγωνιστών, παράλληλα με το κλίμα τρομοκρατίας που έχει επιβληθεί σε όσα κομμάτια της κοινωνίας τολμούν να αντιστέκονται. Το όλο κλίμα έχει συνοδευτεί από ένα άριστα σκηνοθετημένο σώου των ΜΜΕ που εξασφαλίζει την σύναψη και την εξαπάτηση της κοινωνίας. Κομμάτι αυτού του θεάματος είναι και οι προληπτικές συλλήψεις που συνέβησαν πριν από ένα χρόνο, στις 17 Νοέμβρη 1994, στους δρόμους γύρω από το πολυτεχνείο και η στρατιωτικού

μερα και είναι η μακροβιότερη κατάληψη στην Ελλάδα. Έχουν πλέον τεθεί οι βάσεις για την ανάπτυξη κινηματικών συνθηκών. Τα άδεια σπίτια μας περιμένουν, είμαστε πολλοί και θέλουμε να ζήσουμε συλλογικά, ενάντια στην εμπορευματοποίηση της στέγης, ενάντια στην αποξένωση των πόλεων. Η χρυσή εποχή των καταλήψεων ή όπως χαρακτηριστικά λεγόταν τότε "ο χειμώνας των καταλήψεων" είναι ο χειμώνας του 1989 με 1990. Πολυάριθμες οι καταλήψεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη: εκτός από τις προαναφερθείσες, υπάρχουν επίσης η κατάληψη της Κεραμεικού που υπάρχει ακόμα και ήταν η συνέχεια της κατάληψης της Ασκληπιού και Κασσιανής (η

λονίκη και η πορεία των 700 ατόμων στην Αθήνα, στις 13 Γενάρη, για τη δίκη των συλληφθέντων που τότε αναβλήθηκε, όλα αυτά τα γεγονότα ήταν από τις πιο σημαντικές στιγμές εκείνης της περιόδου. Πα' όλα αυτά το στοίχημα για μια πιο συγκροτημένη συνεργασία με μια από κοινού στρατηγική (όπου και όταν αυτή θα ήταν δυνατή) χάθηκε για μια ακόμη φορά. Μετά τη μπόρα η γαλήνη και ξανά πίσω στη "ρουτίνα" του καταληψιακού τρόπου ζωής.

Οι καταλήψεις μέσα από τη μέχρι τώρα ιστορία τους έχουν κατακτήσει πολλούς από τους στόχους που έθεσαν και έχουν κερδίσει πολλά από την πλούσια εμπειρία που απέκτησε ο

βάνεις ένα άδειο σπίτι για να μείνεις μαζί με ανθρώπους που ο ίδιος επιλέγει, αρνούμενος συγχρόνως την εμπορευματοποίηση της στέγης αποτελεί από μόνο του μια σαφή πολιτική πράξη. Ακόμα και από μόνη της η αυτοοργάνωση της συλλογικής ζωής είναι μια επαναστατική πρόταση, ειδικά στην κοινωνία της εμπορευματοποίησης, της παθητικότητας και του ατομισμού που ζούμε. Όμως είναι πολύ εύκολο το όλο κέρδος να μένει κλεισμένο μέσα στα ντουβάρια του κατελημμένου σπιτιού. Είναι πολύ εύκολο η καθημερινότητα που ζει ο/η καταληψίας να του δημιουργεί την αίσθηση ότι έχει κατακτήσει αυτά που αναζητά, αφού ο ίδιος έχει μπορέσει να οργανώσει μια μικροκοινωνία η οποία τον ικανοποιεί. Πιστεύω ότι μια τέτοια λογική είναι από ένα σημείο και μετά καταστροφική για τη σχέση της κατάληψης με την κοινωνία γιατί μπορεί να αποκόψει κάθε οδό που τις συνδέει. Ο παραπάνω τρόπος συμβίωσης θα μπορούσε κάλλιστα να ακολουθηθεί από τους ίδιους ακριβώς ανθρώπους, σύμφωνα με το ίδιο ακριβώς μοντέλο, σε ένα νοικιασμένο σπίτι. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι όταν καταλαμβάνεται ένα σπίτι αποτελεί ένα μέσο διαμαρτυρίας ενάντια στο καθεστώς της εμπορευματοποίησης της καθημερινής ζωής, ένα μέσο για την εφαρμογή στην πράξη των ιδεών της αντίστασης και της αυτοοργάνωσης, μια πρόταση για ένα νέο τρόπο ζωής που απευθύνεται σε ολόκληρη την κοινωνία. Όταν χάνεται ο κοινωνικός στόχος, η κατάληψη παύει

μόνοι μας τον τόπο, τον τρόπο και το χρόνο της διασκέδασης και της ψυχαγωγίας μας. Αυτοοργανώνουμε τις ανάγκες μας απαλλαγμένοι από πολιτιστικά παζάρια, θεσμούς, σούπερ μάρκετ διασκέδασης και μπαρ κατανάλωσης" (Από αφίσσα κατάληψης)

Καταλήψεις στέγης και προοπτικές

Εάν σκοπός μας είναι να απελευθερώσουμε από το κράτος και από κάθε μηχανισμό εξουσίας και εκμετάλλευσης, θα πρέπει πρώτα να αποδείξουμε ότι εκτός από το να υψώνουμε τις σημαίες αυτού του αγώνα, μπορούμε να ζήσουμε και να οργανώσουμε την καθημερινότητά μας με τους όρους της ελευθερίας και της αναρχίας.

Η δημιουργία μικρών τέτοιων εστιών μέσα στην κοινωνία, ακόμα και σε επίπεδο πειραματισμού, ακόμα και με μερικό τρόπο, είναι γεύσεις του αύριο, του μέλλοντος για το οποίο αγωνιζόμαστε. Είναι σίγουρο ότι ο κόσμος της αναρχίας δεν πρόκειται να γεννηθεί μόνος του, μέσα από μια στείρα άρνηση, μέσα από μια απλή επιχειρηματολογία για την καταστροφή του κράτους. Η σημερινή κοινωνία της αθλιότητας, της υποταγής και της αναξιοπρέπειας θα καταστραφεί μόνο όταν αυτή η κοινωνία της αλληλεγγύης, της συλλογικότητας και της άμεσης δημοκρατίας που εμείς θέλουμε και καθημερινά πλάθουμε θα είναι αρκετά δυνατή. Αυτός ο νέος κόσμος που κουβαλάμε μέσα στις καρδιές μας πρέπει να οικοδομείται σταδιακά και με βάσεις. Η αναρχία γεννιέται και βιώνεται στην πράξη, μέσα από τις προσωπικές μας σχέσεις, μέσα από κάθε εκδήλωση της ζωής και της κοινωνικότητας. Οι καταλήψεις μπορούν να παίξουν ένα τέτοιο ρόλο. Πληρούν τις προϋποθέσεις και έχουν ήδη προχωρήσει με θετικά βήματα προς αυτή την κατεύθυνση.

"Είναι το δικό μας κομμάτι σε μια πόλη που χτίστηκε εναντίον μας."

Ο τρόπος οργάνωσης των καταλήψεων και η πρόταση που απευθύνουν προς την κοινωνία είναι πολύ κοντά στον αναρχικό τρόπο οργάνωσης. Τα μέσα που χρησιμοποιούμε πρέπει να είναι συμβατά με τους στόχους μας και επομένως ανάμεσα στα μέσα που χρησιμοποιούμε μπορούν και πρέπει να είναι και οι καταλήψεις. Εάν οι καταλήψεις δεν μπουρνεύουν στον κοινωνικό αγώνα αλλά μένουν χωρίς εξέλιξη, τότε η φθορά της καθημερινότητας θα τις καταστρέψει εκ των έσω. Όταν μένει στάσιμο είναι καταδικασμένο να πεθάνει. Για να αποφευχθεί κάτι τέτοιο, οι καταλήψεις στέγης θα πρέπει να εξελισθούν, αναζητώντας τη σχέση με την κοινωνία της αντίστασης και της ελευθερίας, με προοπτική να αναπτυχθούν τόσο σε πολιτικό όσο και σε καθημερινό και πρακτικό επίπεδο.

"Όταν μπορέσουμε να γίνουμε ο καθρέφτης του αύριο, τότε το μέλλον θα μας ανήκει."

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ: ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΚΟΜΜΑΤΙ ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΧΤΙΣΤΗΚΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΜΑΣ

τύπου εισβολή στα τέσσερα κατειλημένα σπίτια στην Αθήνα. Στις 27 Νοέμβρη, μετά από δύο αναβολές, αναβλήθηκε ξανά για τις 19 Απρίλη των καταληψιών της Villa Amalias. Για όσους δεν θυμούνται, οι καταλήψεις της Αλκαμένους δικάστηκαν στις 9 Μάη και αθώωθηκαν. Με αφετηρία τη δίκη της Villa Amalias θα ήθελα να συμβάλλω στην ανάπτυξη ενός διαλόγου, καταθέτοντας τις απόψεις μου καθώς και μια κριτική για την μέχρι τώρα παρουσία των καταληψιών στην Ελλάδα, όχι μόνο στο στεγαστικό ζήτημα αλλά και ως μέσο και πρακτική για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση.

Χρονικό των καταλήψεων

Οι καταλήψεις εμφανίζονται στην Ελλάδα στις αρχές της δεκαετίας του '80 με σαφείς επιρροές από το κίνημα των καταληψιών της δεκαετίας του '70 στη δυτική Ευρώπη. Οι πρώτες καταλήψεις ήταν αυτές της οδού Βαλτετσίου στην Αθήνα και του κτιρίου του Ερυθρού Σταυρού στη Θεσσαλονίκη. Είχαν μικρή διάρκεια ζωής, αλλά έθεσαν τις βάσεις ενός καινούριου πειράματος πάνω στις σχέσεις διαβίωσης. Από το 1985 και μετά, με μια κατεκτημένη πια εμπειρία, εμφανίζονται πιο δυναμικά εγχειρήματα που έχουν μεγαλύτερη διάρκεια ζωής και αναπτύσσουν ένα λόγο που μαχίμ το στεγαστικό πρόβλημα εκφράζει την επιθυμία για ένα τρόπο ζωής διαφορετικό από αυτόν που μας επιβάλλουν: η κατάληψη της Χαριλάου Τρικούπη στην Αθήνα που κράτησε τέσσερα χρόνια, η κατάληψη της Λεωφόρου Νίκης στη Θεσσαλονίκη περίπου το ίδιο

πρώτη κατάληψη που τα μέλη της δικάστηκαν, με την κατηγορία της διατάραξης οικιακής ειρήνης, και τελικά αθώωθηκαν), η Villa Amalias, πρώτα στο κτίριο του Ονόσκειου Ιδρύματος και μετά σ' αυτό που βρίσκεται σήμερα και τέλος, στη Θεσσαλονίκη, η κατάληψη Πανδώρα και η κατάληψη της Μητροπόλεως 46. Στα χρόνια που ακολουθούν υπάρχει μια κάμψη, με εξαίρεση τη δράση της Villa Amalias ως πολιτιστικού κέντρου. Το 1991 όμως στην Αθήνα γεννιέται η κατάληψη Φυλής

κόσμος που έζησε και κινήθηκε μέσα σε αυτά τα σπίτια. Είναι όμως επίσης γεγονός ότι από ένα σημείο και μετά το όλο ζήτημα των καταλήψεων δεν κατάφερε να (μετ)εξελιχθεί και για αυτό το λόγο δεν επιτεύχθηκε ποτέ (αφού δεν καταβλήθηκε και η ανάλογη προσπάθεια) μια συνεργασία μεταξύ των καταλήψεων ή με κόσμο εκτός των καταλήψεων, πέρα από ελάχιστες και χωρίς συνέχειες περιπτώσεις.

να είναι ένα μέσο και γίνεται αυτοσκοπός.

Δεν θα ήθελα να παρεξηγηθούν τα παραπάνω και γι' αυτό ξεκαθαρίζω ότι δεν εννοώ ότι μια κατάληψη γίνεται αυτοσκοπός όταν το κτίριο καταλαμβάνεται για στεγαστικούς λόγους, αλλά ότι όταν μια κατάληψη χρησιμοποιείται

Η εμπειρία των καταλήψεων

Είπαμε πριν ότι οι καταλήψεις του 1985-1990 θέσαν με δυναμικό τρόπο τα ζητήματα της στέγης, της συλλογικής ζωής, του ελεύθερου χρόνου και της πόλης. Αυτός ο δυναμισμός διαμόρφωσε έναν ανεπτυγμένο λόγο που βοήθησε τη δραστηριοποίηση των ατόμων που συμμετείχαν στις καταλήψεις.

Τέθηκαν όμως και άλλα ζητήματα ενώ εμφανίστηκαν και προβλήματα σαν αποτέλεσμα του νέου τρόπου ζωής που οι περισσότεροι συναντούσαν για πρώτη φορά. Το να καταλαμ-

και Φερρών και δυο χρόνια αργότερα η κατάληψη της Αλκαμένους και πάλι στην Αθήνα και στις 3 Γενάρη του 1994 η πιο πρόσφατη κατάληψη, η Villa Βαρβάρα στη Θεσσαλονίκη που υπάρχει μέχρι σήμερα. Η κινητικότητα του 1989-1990 δεν επαναλήφθηκε μέχρι σήμερα, με εξαίρεση την περίοδο μετά τις "προληπτικές συλλήψεις" στις 17 Νοέμβρη 1994. Εκείνα τα γεγονότα ξανάφεραν τις καταλήψεις σε μια από τις πιο μαχητικές θέσεις του κοινωνικού κινήματος: η κατάληψη του πολυτεχνείου και η πορεία προς το κτίριο της γενικής ασφάλειας με συμμετοχή χιλιάδων ατόμων, οι διακαταληψιακές συναντήσεις στην Αθήνα και μια βδομάδα μετά στη Θεσσαλονίκη, οι πολυάριθμες συνελεύσεις και εκδηλώσεις σε Αθήνα και Θεσσα-

χρονικό διάστημα και από το 1988 η κατάληψη της Λέας Καραγιάννη στην Αθήνα που υπάρχει μέχρι σή-

